

A photograph of a person in a white t-shirt holding a syringe. The syringe is held in their right hand, and their left hand is positioned near the needle. In the foreground, the arm of another person is visible, suggesting they are about to be injected. The background is blurred, showing a yellow chair and a window with light coming through.

INJECT YOUR FRIENDS AND LOVED ONES

AIMAR MORALES CODINA

NIUB: 20368972

TREBALL FINAL DE GRAU

TUTOR: MANOLO LAGUILLO

DEPARTAMENT D'IMATGE, FACULTAT DE BELLES ARTS

UNIVERSITAT DE BARCELONA

CURS ACADÈMIC 2022/2023

RESUM

Al llarg de la història europeïtzada les pràctiques i identitats dissidents a la norma sexogènere han estat sota el disciplinament del poder, primer perseguides i castigades per la llei i després patologitzades i corregides per la medicina. En aquest projecte rastrejo quina aproximació han tingut els Estats moderns a les corporalitats intersexuals i trans, i centro l'anàlisi en la **creació d'una tecnologia modeladora de gènere: la testosterona sintètica**.

Des d'una voluntat de dessacralitzar la medicina i plantejar formes més autogestionades de relacionar-nos-hi, produeixo una peça postporno on, trencant amb el discurs típic, no s'explora els canvis que aquesta genera en el cos sinó la seva potència eròtica i sensorial.

Throughout europeanized history, practices and identities dissident to the gender norm have been under the discipline of power, first persecuted and punished by the law and then pathologized and corrected by medicine. In this project, I trace the approach modern States have had to intersex and trans bodies, and focus the analysis on the creation of a gender-shaping technology: synthetic testosterone.

From a desire to desacralize medicine and propose more self-managed ways of relating to it, I produced a post-porn piece where, breaking with the typical discourse, the changes it generates in the body are not explored but its erotic and sensorial potential.

PARAULES CLAU

TESTOSTERONA SINTÈTICA / POSTPORNO /
BIOHACKING / TRANS / MEDICALITZACIÓ

ÍNDEX

AGRAÏMENTS 0

INTRODUCCIÓ 1

OBJECTIUS 2

FORMES D'ATENDRE 3

metodologies queer, el arte queer del fracaso i temporalitats
queer 3

metodologia marrana 3

la cura, el consentiment i el lliure estar 4

autoexperimentació. Do It Yourself 4

qui m'acompanyen? Do It With Others 4

ficció 5

MARC TEÒRIC 8

la medicina com a construcció social. lo que puede un cuerpo
9

història de la medicalització 10

ciència d'estat 10

medicina urbana 11

medicina de la força laboral 11

la medicalització de la sexualitat 11

la intersexualitat 12

allò trans 15

el gènere a escala molecular: les hormones 16

la vuelta al cole 17

testicles, organoteràpia i castració 18

la cursa espacial per la testosterona sintètica 18

PETITA HISTÒRIA DEL VÍDEO PORNO 22

stag films 23

porno públic 23

desplaçament a la llar 24

entre una habitació pròpia connectada i la mansió de
playboy: pornhub com a panòptic 24

el postporno era eso 26

REFERENTS 28

DEL DSM AL BDSM 30

desenvolupament 30

qüestions tècniques 32

accions (pràctiques) 32

localització 32

il·luminació 32

persones implicades 32

material 32

guió 33

guió tècnic 34

OBRA 38

I ARA QUÈ? 42

BIBLIOGRAFIA 44

AGRAÏMENTS

Gràcies a mis amiguis per ser el sostén i lo más de la meva vida.

Gràcies a Lomo per ser li primerer en punxar-me, a Nati per donar-me la mà i documentar-ho. A totes les amistats i amants que m'han punxat i em punxaran (Mariona, Blai, Aki). Gràcies a Blai per deixar i ensenyar-me punxar-li.

Gràcies al KAOS la Taràntula per ser l'espai físic i social on passen moltes coses boniques, per organitzar el taller d'aprendre a punxar-se, per acollir-nos el dia que li vam passar testo a A i vam ensenyar-li com punxar-se.

Gràcies a Laia per convidar-me al seu projecte d'Utopies Agrocuir a fer la nostra primera producció porno.

Gràcies al WetLab per existir, per les publicacions fetes, per deixar-me mirar la testosterona sintètica amb un microscopi i deixar-la cultivant-se durant mesos. Gràcies i visca el biohacking.

Gràcies a l'Institut de Estudios del Porno pels tallers i permetre'm acostar-me al porno, també al porno dibuixat. Gràcies al Francesc Ruiz per impulsar el grup de Còmic Porno Amateur i a totes les persones que en formen part.

Gràcies a totes aquelles moltes persones amb qui hem conversat sobre trànsits i viatges hormonal.

Gràcies a la Cinta per compartir projectes i cabòries entorn de la malaltia i els dispositius mèdics.

Gràcies a Juno per dir-me que si a sortir al meu vídeo. Gràcies a Lomo per fer-me de càmera.

Gràcies a les persones que m'han compartit referents i m'han enviat coses i també a aquells que m'han inspirat. Gràcies, Cinta, Lomo i Mariona per llegir-me i donar-me les vostres opinions.

Gràcies a la gent amb qui compartim compte a PinkLabel.

Gràcies a mis amiguis per sostenir-me en diferents temporalitats.

INTRODUCCIÓ

Fa un any i mig començo a injectar-me 250 ml de testo cada tres setmanes. Sense tenir molt clar cap a on vaig, què és el que espero, si hi ha un resultat. Em pesi per la curiositat i la possibilitat especulativa de què, sense consciència d'estar molt malament, em faci estar millor. I de què la gent em llegirà menys com a dona i em tractarà menys en femení.

Prèviament a prendre aquesta decisió i durant el temps d'hormonació es fan presents al meu voltant mil converses sobre les hormones, on tothom comparteix les seves vivències, experiències, pors, dubtes i coneixements. La generació de coneixement és col·lectiva, durant un temps tot el que sé ho aprenc i experimento pel meu entorn.

Passats uns mesos d'hormones sintètiques entrant al meu cos, i passada l'eufòria inicial que em provocava el subidón d'estar prenent una decisió idealitzadament afirmativa del meu jo, comencen a aparèixer passions no tan alegres (d'entrada, almenys): acne, pèls deslocalitzats i dubtes. Què cony m'estic punxant?

Llegeixo la composició del fàrmac, papers mèdics d'estudis sobre efectes secundaris, busco la seva història, em pregunto si és vegà (entenant que cap producte de la indústria farmacèutica ho és, doncs s'experimenta amb animals), a partir de quina matèria primera se sintetitza? Busco durant mesos, regiro internet, pregunto a tothom qui pot saber-ne quelcom: amiguis en testo, amiguis farmacèutics i biomèdics, persones lligades al biohacking, la metgessa que m'ha receptat la testo.

Ningú sap res i la informació no està enlloc. Em passen un article d'una persona que ve del món de l'art i vol aconseguir sintetitzar testosterona a partir del tabac i fer-ne un fàrmac open code, fora de les patents. Li escric un correu i m'explica que a elli també li va costar molt arribar a aquesta informació, i com saber d'on s'ha extret concretament el fàrmac que tenim a les mans és inrastrejable. Hammond m'escriu que històricament els esteroides vegetals s'han sintetitzat a partir de batates silvestres americanes, i actualment altres matèries primeres per la seva obtenció són l'oli de soja, l'extracte de pi o el poroporo, l'ús dels quals pot ser mixt o dependre de les seves disponibilitats.

La dificultat d'accés a la informació farmacomèdica i, en conseqüència, la poca agència que tenim sobre els processos al voltant de la nostra salut em preocupa políticament i em posa dels nervis. El desconeixement em genera dubtes i aquests tenen una potència activadora en el meu ser.

Res sobre nosaltres sense nosaltres.

Començo a investigar.

OBJECTIUS

L'objectiu principal d'aquest projecte d'investigació i acció és indagar en les **relacions que s'han establert i s'estableixen entre el cos trans i la medicina**, per tal d'**imaginar i activar pràctiques de hackeig dels dispositius mèdics** que contribueixin a un gir epistemològic que posa al centre les experiències subjectives, el coneixement situat i l'autogestió.

En el marc d'aquest projecte he produït una peça que parteix de l'observació i memòria de la meva experiència com a persona trans en processos farmacomèdics varis i que espero que pugui ser útil, gaudit i un retorn a la comunitat -física i virtual- de la qual no només formo part sinó que m'ha acompanyat i la qual ha constituït la base del meu aprenentatge identitari, biomèdic i polític.

Per una autogestió i coneixement del propi cos, dels processos que el travessen, pel gaudi i les no certeses, per l'experimentació, per provar i acompanyar-nos en tot això.

Do It Yourself

Do It With Others

FORMES D'ATENDRE

METODOLOGIES QUEER, EL ARTE QUEER DEL FRACASO I TEMPORALITATS QUEER

Una metodología es siempre una ficción [...] como una biografía, un cuerpo, una identidad. [Questiona si les seves pràctiques han estat mai estructurades per una manera de fer fixa, estandarditzable i reproduïble, què són característiques crucials en l'establiment de metodologies acadèmiques. De seguir unes instruccions o regles] se trataría probablemente de un método bastardo, intuitivo, serendípico, mal-hecho y ante todo incorrecto como tal [en el què ha hagut de] echar mano a experiencias personales, vivencias y apasionamientos. Esto en la academia es casi un insulto, en la investigación un imposible [...]. Lo ob/sceno, que enuncia aquello que va hacia la escena, sin estar en ella, sin llegar quizás nunca a estar en ella, es parte evidente de esta historia." Egaña (2012)

Entenent allò queer/cuir no com un sinònim de LGTBIQA sinó com l'insult reapropiat per les dissidències que significa estrany, fora de la norma, no només les nostres identitats i orientacions (de gènere, sexuals o altres) poden ser queer, sinó que les nostres pràctiques vàries també poden ser-ho. Queeritzar el que fem aleshores és fer-ho d'altres formes que les establertes inicialment.

La metodología queer "supone una cierta deslealtad a los métodos académicos convencionales. [...] Una metodología queer es, en cierto sentido, una metodología carroñera, que utiliza diferentes métodos para recoger y producir información sobre sujetos que han sido deliberada o accidentalmente excluidos de los estudios tradicionales del comportamiento humano. La metodología queer trata de combinar métodos que a menudo parecen contradictorios entre sí y rechaza la presión académica hacia una coherencia entre disciplinas" (Halberstam, 2008).

En l'acte de queeritzar la pràctica artística pròpia em plantejo quins aspectes són més importants i en quines direccions vull enfocar l'atenció, desglossats en l'establiment d'una metodologia feta a la meva mida.

METODOLOGIA MARRANA

No solo se escribe sobre el postporno, sino que el postporno se vuelve un sistema de escritura (Egaña, 2017)

Per aquesta metodologia autoerigida prenc el nom de la Mostra Marrana, festival de postporno amb 7 edicions a Barcelona, Ciutat de Mèxic i Lima. Marrana com l'animal, perquè davant les lògiques capitalistes del treball, poso en el centre d'aquest procés gaudir-lo. L'aprendre lligat al passar-m'ho bé, la investigació motivada per la curiositat i els tempos marcats pels tempos propis de la meva existència.

Marrana com l'adjectiu, aplicat sovint a qui surt de la norma moral en relació amb la sexualitat. Marrana perquè estic veient més porno del que havia vist en la vida, parlant de sexe i de porno amb lis amiguis, amb lis compis de casa, amb lis mevis ex i lis mevis amants, veient porno al menjador, mentre esmorzo, mentre cuino, a la biblioteca, a la facultat, veient coses increïbles, coses que no havia imaginat que existien. Fer coses jo, anar calenti i masturbar-me fent el TFG, planazo! Ne trevalleiz jamais o trevalleiz així.

LA CURA, EL CONSENTIMENT I EL LLIURE ESTAR

Dels feminismes hem après a posar la vida al centre transversalment en qualsevol pràctica i procés, també els de creació. Els ritmes i necessitats de totes les persones implicades en aquest projecte són valuosos, escoltats i respectats. Tothom que participa és important, està ben informat de tot i té lliure capacitat de decidir en què vol participar i com. Aquest convenciment es materialitza en una actitud constant d'atenció i escolta activa cap a les altres, així com en l'elaboració i implantació d'un document de diàleg, cures i consentiment de cara al rodatge, que és l'espai principal on participen d'altres persones. Tot i que el projecte el desenvolupa jo, i faig una proposta concreta a les altres en quant a la seva participació i pensant quin és el guió que vull, aquest està pactat i consensuat amb qui hi surt.

AUTOEXPERIMENTACIÓ. DO IT YOURSELF

Aquest projecte parteix del coneixement situat, del fer de l'experiència pròpia la base per la generació de sabers. Ser subjecte de coneixement, que el coneixement no es generi sobre objectes no humans o humans objectificats.

Maya Deren (2013) escriu sobre les diferències en la creació de vídeos amateurs o professionals. Si en la pràctica professional es disposa de grans mitjans tècnics, humans i més coneixement cinematogràfic, entre altres, qui fa vídeos amateurs -amateur, del llatí, el qui estima- els fa des de l'amor cap a alguna cosa més que per necessitat o raons econòmiques. Sense un gran pressupost, les persones que fem vídeos amateurs tenim la nostra sensibilitat i inventiva, xarxes socials i el nostre cos com a material de treball.

No només "cameras do not make films; film-makers make films" (Deren, 2013), sinó que l'idea i valor de fer un mateix també és extrapolable a la generació de coneixements. Ni els llibres ni la ciència fan coneixement, el coneixement el fem les persones, i això pot ser des de molts llocs diferents, també des de posar el propi cos.

"Entre hacer y comprender no hay una línea de continuidad, pero si de sensibilidad (...)
Contagios de los modos de hacer postpornografía para ensayar otros placeres, de otras
formas de (des)aprender como experiencias corporales. (Valeria Flores en Egaña 2017, p.13)

QUI M'ACOMPANYEN? DO IT WITH OTHERS

Entendre i ser conscient que la pràctica no és només pròpia, està conformada per multiplicitat de contactes amb altres i situada en un espai físic i temporal concret, amb les històries que en formen part i l'han moldejat fent que tingui les formes actuals.

Les idees sorgeixen "en assemblees, en jornades, en bars, a radios lliures... pràcticament no n'hi ha cap que hagi pensat jo sol. [...] em trobo davant la impossibilitat d'establir un sistema de cites que reconegui el treball intel·lectual de les meves companyes de lluita, no només perquè hi ha vegades que no tens més informació que la que pots veure o escoltat o olorar, sinó també perquè és fàcil oblidar qui diu les coses quan som vint a una taula d'un bar en comptes de ser una sola en un atri" (Teo Pardo a Egaña 2017).

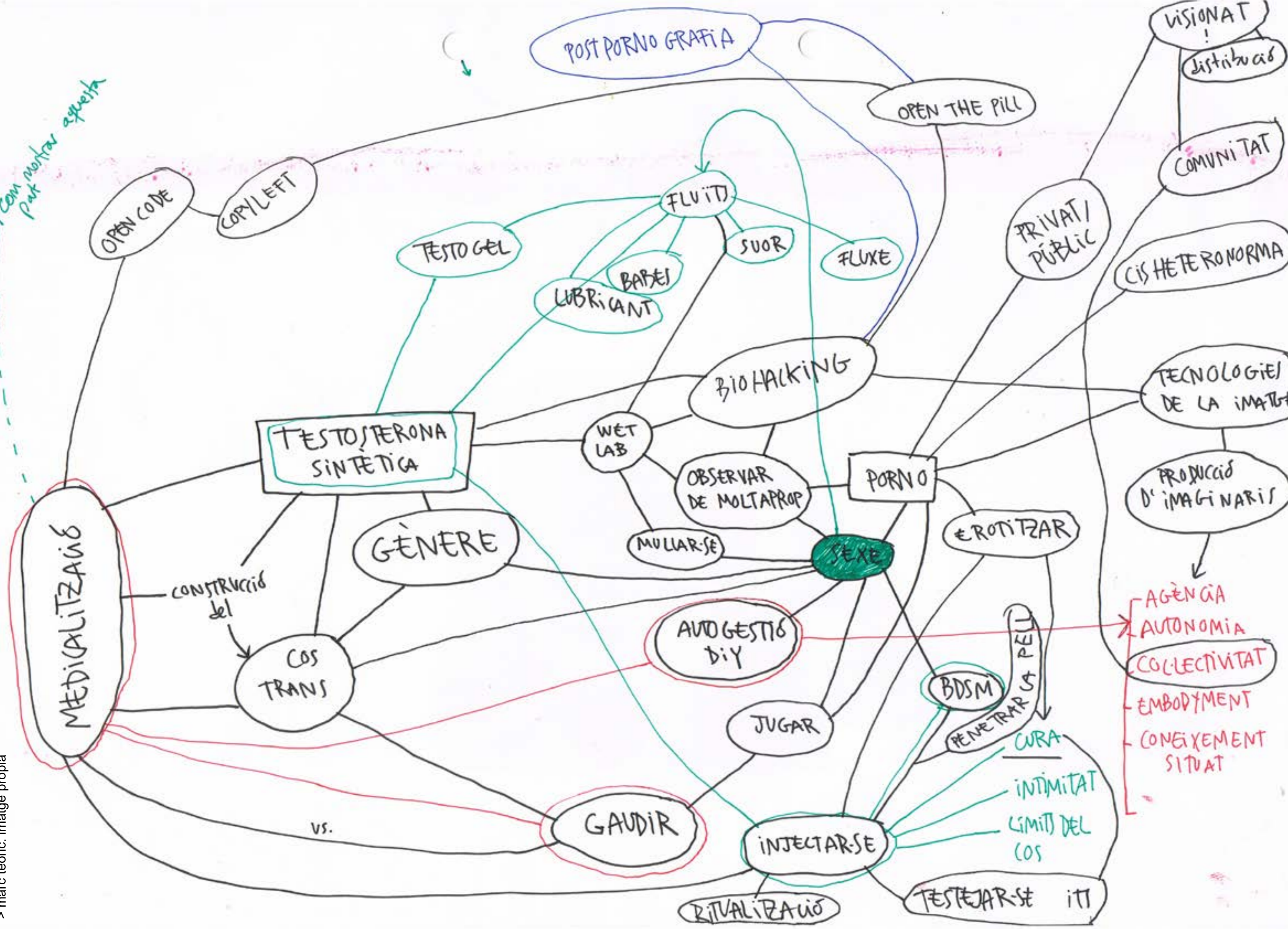
Reconec l'herència bàsica de dos moviments, el del postporno barcelonès i el transhackfeminisme, que van tenir un moment de màxima esplendor quan jo encara era un bebe però els quals no s'han extingit del tot i dels quals queden múltiples rastres que m'han anat nodrint. També les persones del meu entorn formen part de la creació d'aquest projecte, amb les converses i acompanyaments varis que han sostingut, aportat punts de vista diferents i fet créixer això. La retroalimentació ha sigut un espai de fermentació d'idees.

FICCIO

Per Haraway (Terranova, 2016) l'importància de l'storytelling -l'explicar històries-, lligat a la ciència ficció entesa com un camp ampli que permet la fabulació especulativa, és que ens permet imaginar noves maneres de fer. Tot i que sovint és oblidat, el porno, fins i tot aquell "realista" o d'aspecte quasi documental, és una representació, i com a tal, hi ha una presa de decisions en l'explicar unes històries. En el porno no només és genera excitació sexual, s'exiten moltes altres sensibilitats i afectes. He plorat amb una orgia lesbica alienígena (Långström, 2022) perquè els decorats eren preciosos i hi havia moltíssima dedicació darrere. Així, el porno i postporno són, i han sigut des dels seus inicis una eina d'storytelling, de desplegar imaginaris i desplaçar-ne d'altres, d'enunciar a través de lo erotic.

Ahmed (2020) analitza com des del seu disseny, els objectes estan creats per ser viscuts i usats per certs cossos i de certes maneres. El disseny genera gestos concrets que produeixen a la seva vegada certes identitats i subjectivitats i deixa de banda d'altres. Per qui estan fets els objectes? Quins tipus de vivències i cossos produeixen? Ahmed senyala el potencial de l'ús queer: com fer servir les coses de formes per les que no estaven destinades o fer-les servir persones per qui no estaven destinades. M'interessa aplicar el potencial experimental i especulatiu de la ficció i les arts a certs objectes vinculats a la gestió farmacopolítica dels cossos trans i subvertir les relacions entre els objectes i els cossos així com entre cossos per crear un altre imaginari.

> marc teòric. imatge pròpia

→ Com mostrar aquesta part

POST PORNÒ GRAFIA

OPEN THE PILL

PRIVAT/ PÙBLIC

COMUNITAT

CIS HETERO NORMA

TECNOLOGIEJ DE LA IMATGE

PRODUCCIÓ D' IMAGINARIS

AGÈNCIA
AUTONOMIA
COLLECTIVITAT
EMBODIMENT
CONEXEMENT SITUAT

TESTOSTERONA SINTÈTICA

GÈNERE

COS TRANS

GAUDIR

AVOGESTIS DIY

INJECTAR-SE

RITUALITZACIÓ

TESTEJAR-SE ITI

BIOHACKING

PORNÒ

SEXE

EROTITZAR

BDSM

PENETRAR S PELL

CURA

INTIMITAT

LIMIT DEL COS

LUBRICANT

BARRIS

SUOR

FLUXE

POST PORNÒ GRAFIA

OPEN CODE

COPY LEFT

TESTO GEL

FLUÏD

WET LAB

OBSERVAR DE MOLTAPROP

MULLAR-SE

CONSTRUCCIÓ del

vs.

MARC TEÒRIC

Aquest projecte posa sota la lupa dos dispositius que històricament s'han encarregat de mirar el cos humà de molt a prop i de generar veritats sobre aquest que traspassen les àrees de coneixement pròpies, donant-li forma en l'enteniment i imaginari col·lectiu: les ciències mèdiques i la pornografia.

Tant la salut com l'eròtica són elements que han estat presents en l'humanitat des de l'inici dels temps, adoptant formes variades en diferents contextos historicoculturals. Si bé crec que seria interessant fer-ne un anàlisi més ampli, i entenent que amb els processos de colonització i globalització és difícil separar el que passa a un lloc del que passa en d'altres, traçaré i limitaré aquesta investigació a com han operat aquests dos dispositius a partir de la modernitat en el context del nord global (Europa i Estats Units).

LA MEDICINA COM A CONSTRUCCIÓ SOCIAL. LO QUE PUEDE UN CUERPO

L'eina a través de la qual la medicina anomena els processos que passen als cossos és el diagnòstic, i aquesta capacitat enunciativa i de nomenclatura està reservada a la institució mèdica. El diagnòstic (Novella i Zapata, 2023) genera un pronòstic, construeix al voltant del cos catalogat com a malalt una idea de futur, una sort de lectura esotèrica del destí del qual les persones sense diagnòstic estan més lliures. Després del diagnòstic queden marcades per aquell cos quines són les possibilitats, des d'una visió del cos i la vida productivista centrada en les capacitats: què pot fer i que no pot fer el cos malalt? Pot treballar? Tenir fills? Les idees al voltant de la malaltia tenen més a veure amb l'assimilació als estàndards capitalistes que no amb les possibilitats de gaudi i o l'agència de les persones diagnosticades.

Els diagnòstics mèdics tendeixen a generar un binomi, hi ha cossos que estan o tenen una malaltia i cossos que no. En aquesta polarització hi ha un clar exercici de poder on s'activen els mecanismes de control d'allò que està bé i allò que ha de ser curat o corregit, tant pel que fa al gènere com a la raça, la classe, les capacitats, etc.

Històricament, podem observar com s'ha diagnosticat i s'han fet polítiques de sanitat o sanejament cap a persones que transgredien la norma moral, tan blanca, burgesa, cristiana i pulcre. Les dissidències sexuals i de gènere (maricons, lesbianes, bisexuals, asexuals, intersexuals, trans i travestis, però també les promiscues, les practicants de BDSM i les putes, entre altres), les persones pobres, les boges, les persones racialitzades, negres, marrons, gitanes, les gordes i totes aquelles corporalitats no hegemòniques ha sigut sobre les quals la medicina ha desplegat pràctiques violentes, tant amb una pretesa voluntat de corregir/curar vinculada al càstig com amb la deshumanització des de la qual s'han utilitzat els cossos deshumanitzats per experimentar i fer "avançar" la ciència.

Un cas del racisme sobre el qual s'ha construït la ciència és el de Lucy, Betsy i Anarcha. Elles, juntament amb altres 10 dones negres esclavitzades, van ser usades pel metge i investigador J. Marion Sims al voltant de 1840 per fer els experiments sobre els quals s'erigeix gran part del coneixement ginecològic, pel qual Sims és reconegut com al pare d'aquesta branca de la medicina. Va realitzar més de 30 operacions sense anestèsia sobre els cossos d'aquestes dones, els noms i el sofriment de les quals han sigut esborrats de la història de la medicina. El projecte Anarcha GLAND (Herramienta para la descolonización corporal, 2015) proposa una nova etimologia que reanomeni parts de l'anatomia de la vulva amb els noms d'Anarcha, Lucy i Betsy en un exercici d'enunciació que si no repara la història, almenys elimini el reconeixement als metges colonitzadors corporals.

Com una moneda de dues cares, el diagnòstic ha caigut sobre certes corporalitats, identitats i

pràctiques com una làpida, castradora de possibilitats de ser, mentre que altres han hagut de lluitar i encara lluiten per accedir-hi. La diagnosi genera el reconeixement d'un patiment i permet l'accés a drets i cures per part de l'Estat: el dret a no treballar, però tenir uns ingressos garantits (la baixa), l'accés als tractaments farmacomèdics necessaris i el reconeixement de l'exposició a certes situacions (laborals, socials o ambientals) com a perjudicials per la salut.

Part de la desigualtat en tot allò que afecta els processos mèdics parteix de la verticalitat i distància entre els qui patrocinen, generen i apliquen els coneixements mèdics i les persones a qui afecten. El saber mèdic ha estat entès com quelcom que ha de ser aplicat des de la suposada objectivitat amb què està fet, i això deixa fora de la presa de decisions a la persona sobre qui s'intervé, clarament subjectiva. En un moment on la tecnificació és cada vegada major, els pacients estem relegats a la passivitat, allunyats no només de la presa de decisions sinó també de la informació detallada del que ens passa.

Sota el lema Open the pill les activistes afectades per la sida exigien l'obertura de la caixa negra que és la farmacologia (Novella i Zapata, 2023). El funcionament per patents fa inaccessible els coneixements tant de les malalties com de les cures, impossibilitant així que aquests puguin ser replicats, recreats i expandits. Manejat per interessos capitalistes i de mercat, la gestió dels medicaments sota el sistema de patents només beneficia a les empreses privades, sent així la salut quelcom que esdevé vendible.

L'eliminació dels sabers populars comença amb la persecució i extermini, durant la inquisició, de qui té coneixements del potencial sanador de les plantes: les parteres, remeieres i cultivadores, acusades d'heretgia i bruixeria. Actualment, tant el coneixement farmacèutic -com fabricar x medicament- com un nombre creixent de substàncies orgàniques -de les hormones sintètiques a les llavors de Monsanto- estan confiscades i administrades de forma jurídica per les patents.

HISTÒRIA DE LA MEDICALITZACIÓ Foucault (1996)

La construcció de la història com a relat no només ha estat marcada per avenços tècnics, descobriments, guerres i altres. Diverses malalties com la pesta, la tuberculosi i la lepra han marcat el transcurs de la humanitat. Els diferents poders de cada època han fet una gestió d'aquestes pandèmies "globals", aplicant unes decisions polítiques que han modelat el curs de la vida.

El concepte de medicalització fa referència a la creació d'una xarxa mèdica cada vegada més extensa, minuciosa i penetrant que controla i regula no només el cos humà, també la seva existència, conductes i comportaments.

Amb el canvi a un sistema capitalista la medicina esdevé una pràctica social. En l'anàlisi de la transició de l'edat mitjana a la Modernitat a Europa, Foucault fa un recorregut pels diferents moments i pràctiques que des del segle XVIII han donat forma a la medicina actual.

CIÈNCIA D'ESTAT

A Alamània, a mitjans del segle XVIII, l'Estat s'instaura com a objecte, lloc i instrument d'adquisició de coneixement científic. De la demografia medieval, que censava només mortalitat i natalitat, sense preocupar-se per l'estat de salut de la població, es passa a una normalització d'aquesta. Es crea una organització administrativa mèdica legal sota la qual es comença a registrar de forma més exhaustiva l'estat de salut de la població, es creen uns ensenyaments mèdics estandarditzats i un cos de funcionariat mèdic. La medicina comença a ser un camp de creació de coneixement social.

MEDICINA URBANA

Amb l'auge de la indústria, les ciutats passen a ser els punts on s'acumula gran part de la població, experimentant un gran creixement, no només demogràfic sinó també espacial. La ciutat, fins aleshores organitzada en gremis i governada per múltiples poders, es reorganitza constituint-se en una unitat urbana sota el control d'un poder unificat ben reglamentat i que actua de forma homogènia. La ciutat no només és un espai de mercat, sinó que és el nou nucli de producció: apareix el proletariat, classe obrera que, a diferència del seu semblant al camp (la pagesia), té molt menys marge d'autogestió de la vida. A la ciutat l'accés a l'aliment per part dels pobres és més difícil, viuen en condicions d'amuntegament i la higiene és pitjor, tant pel clavegueram com per l'acumulació de desfets i morts als carrers.

Aquestes condicions de manca d'higiene afecten a tota la població de les ciutats, també a les classes adinerades. Aquestes condicions repercuteixen en el medi urbà i afecten la salut, creant un clima de preocupació en les classes dominants. S'inicia aleshores un control per raons mèdiques cap a la salubritat, una medicina de les coses que vetlla per aconseguir un ambient que no faci emmalaltir, sobretot basat en el control de l'aigua i l'aire. Per fer-ho s'analitza minuciosament la població, separant-la i compartimentant-la per evitar els contagis, i es comencen a aplicar sistemes de gestió dels residus, les aigües (en un intent de separar les netes de les contaminades), els morts, etc.

MEDICINA DE LA FORÇA LABORAL

Sota la producció capitalista, el cos comença a ser entès com una força productiva: com més sans estan els treballadors més alta és la seva capacitat productiva i més aptes pel treball són. Els beneficis d'un proletariat més sa no només es limiten a la seva capacitat productiva, també afavoreix a la protecció de les classes dominants davant la propagació de malalties. Davant aquesta nova preocupació pel cos de treball comencen a fer-se serveis de salut estatals que no només són per aquells que s'ho poden pagar.

Si bé es popularitza l'accés a la salut, l'Estat guanya control en la vida i l'àmbit privat, es perd la lliure elecció de decisió sobre el propi cos i els processos que el travessen: emmalaltir, sanar o morir d'altres maneres.

LA MEDICALITZACIÓ DE LA SEXUALITAT

La conceptualització actual del sexe i el gènere és una construcció produïda entre l'edat mitjana i la modernitat a Europa. Actualment, és la idea acceptada i validada globalment arran del procés de creació de veritat científica i l'eliminació i correcció de tot allò que podria esquerdar aquesta construcció de normalitat. L'absència d'altres models d'ordenació sexogenèrica ha sigut causada per un corregiment de les corporalitats dissidents que no només s'aplica dins les fronteres d'Europa, sinó que s'exporta globalment amb la colonització (entenen que aquesta no només és un moment històric sinó un procés en curs (Hammond, 2019). L'epistemicidi de totes aquelles cultures del sud global no només destrueix les vides i cultures de grans poblacions, sinó que imposa els ideals europeus i elimina altres formes de relacionar-se amb el que ara anomenem gènere.

La sodomia, que fa referència al sexe anal -tot i que en altres èpoques històriques ha englobat diferents pràctiques sexuals fora del coit vaginal i les relacions sexuals entre persones del mateix

gènere- ha estat penada i castigada al llarg de la història d'Europa i la colonització. També anomenada pecat contra natura, era considerat el més greu dels pecats relacionats amb la luxúria a la Segona Escolàstica espanyola (segles XVI i XVII), per sobre la fornicació simple, l'adulteri o l'incest. (García, 2015)

Sembla que la sodomia ha sigut tan perseguida per alterar l'ordre natural de la creació dels mandats cristians, és a dir, s'ha castigat per trencar amb la norma segons la qual el sexe només pot existir lligat i amb fins reproductius. Condemnada tant per l'església com per l'estat, sota aquest delictes o pecat s'ha jutjat i perseguit tant l'homosexualitat com aquelles corporalitats que sortien del binarisme home i dona, posant aquestes també en risc l'heterosexualitat com a únic model vàlid.

LA INTERSEXUALITAT (García, 2015)

Si en la mitologia l'hermafrodita o androgen era un personatge prodigiós, que despertava formes d'erotisme variat, fora de la literatura ha sigut vist com una aberració i un escàndol. En el Talmud es prohibeix a les persones de gènere mixt heretar patrimoni i en la fundació de Roma es llençaven lis hermafrodites recents nascudis al riu, se sacrificaven en rituals o s'abandonaven. En diferents períodes han sigut condemnats a mort, han estat oblidats o han hagut de viure conforme un dels dos sexes.

Al llarg de la història, la decisió d'un sexe únic pels hermafrodites s'ha fet sobre la base d'aquell que semblava predominar, i havia de durar tota la vida. En alguns moments aquesta decisió ha estat en mans dels mateixos hermafrodites i cerimonitzada, tot i que més sovint han sigut diferents experts (des de la inquisició fins a la medicina) els que han decidit quin era el que semblava o havia de prevaldre.

L'existència de lis hermafrodites posava en qüestió les normes jurídiques, morals, teològiques i biològiques sobre les quals s'asseu la divisió sexual i el patriarcat. En una societat en la qual la població i les seves funcions estan ordenades en base al sexe, la possibilitat de no només ser home o dona, sinó ser una barreja de les dues coses (com s'entenia abans de la il·lustració) semblava obrir la porta al caos. És per aquesta suposada perillositat que l'hermafrodisme és exclòs, amagat i vigilat. Tenir clar quin era el sexe de l'hermafrodita reglamentava i permetia la inserció d'aquest en la norma de gènere: quines robes havia de portar, com s'havia de comportar, i reglava amb qui s'havia de casar i relacionar sexualment.

Des del segle XVIII, el que fins aleshores havia sigut objecte del dret passa a ser-ho del saber científic: la raó passa a ocupar un lloc central en la política. Hi ha un canvi en allò que sustenta les lleis, ja no és la creença religiosa i moral, sinó el coneixement racional. La producció de veritat és basa en l'empirisme, l'objectivitat i el mètode científic. En aquest nou règim biopolític, la figura dels experts i científics ocupa la cúspide del coneixement, i són aquests qui medien entre el saber i el poder, propiciant una gestió capitalista de la població.

En l'àmbit sexual, la normalitat s'erigeix exigint la correspondència total entre el sexe anatòmic, el sexe jurídic i el sexe social. L'assumpció del dimorfisme sexual (només hi ha dos sexes), l'essencialisme biològic (cada sexe -mascle i femella- té funcions diferents), la dualitat de gènere (a cada sexe biològic li correspon un gènere, masculí o femení, amb uns rols socials diferenciats) i les pràctiques sexuals únicament amb fins reproductius reafirmen els binomis home-dona i homosexual-heterosexual. Basant-se en la biologia, la qual és presentada com ahistòrica i universal, es fonamenta l'ordenació normativa heterosexual com aquella natural i sana (tot i que no és fins al 1869 que apareix el concepte d'homosexualitat, i una dècada més tard el

d'heterosexualitat, aquesta construcció opera des d'abans). El que és normal, natural, lícit, moral i sa és néixer o home o dona, socialment manifestat (masculinitat i feminitat) i sexoafectivament orientat cap a persones de diferent sexegènere.

Amb la il·lustració l'hermafrodisme deixa de ser entès com la barreja de dos sexes i passa a ser entès com a rareses, errors i imperfeccions de la naturalesa. Amb aquesta nova visió, l'hermafrodita passa a ser anomenat intersexual, eliminant la càrrega mitològica en pos del caràcter científic patologitzador. La nova taxonomia també porta un canvi en qui s'encarrega del cos intersexual, són els metges són qui han de descobrir quin és el veritable sexe ocult sota suposada la deformitat carnal, amb l'objectiu de poder-la corregir.

Pren importància l'assignació d'un sexe veritable (binari) al naixement. Aquest es fa basant-se en una sèrie de categories anatòmiques predominantment externes que atorguen un estatus jurídic i social al subjecte modern (Laqueur, 1992). Aquestes característiques són examinades mitjançant el tacte i la mirada. Les gònades, genitals i aparell reproductor passen a examen mèdic: es busquen un penis, escrot, testicles, pròstata i vesícules seminals o un clítoris, llavis, vagina, úter, ovaris, i trompes de Fal·lopi.

Actualment, encara no hi ha un acord mèdic pel que fa a mitja de persones intersexuals, amb xifres que situen la presència d'intersexuals a 1 de cada 60.000 persones fins a altres que la situen 1 cas cada 300 naixements. L'ambigüitat del sexe està present fins i tot en la mateixa incapacitat mèdica de taxonomitzar-la.

A partir de 1917 s'estableix la correcció quirúrgica com a pràctica de normalització del cos intersexual. Tot i que són excepcionals els casos en què l'ambigüitat genital suposa un factor de risc per la salut física de persona, amb el pretext de millorar la vida de les persones intersexuals es procedeix a la construcció mèdica d'uns genitals identificablement masculins o femenins des del naixement. En el pensament mèdic modern, és necessària una genitalitat concreta pel desenvolupament de la identitat de gènere de l'infant, i aquesta ha de ser estable perquè no afecti la salut mental.

En el naixement d'una persona amb genitals ambigus, es procedeix a aplicar les tecnologies disponibles per respondre a la pregunta de quin és el sexe del bebè. Abans de 72 hores i abans d'abandonar l'hospital la medicina ha trobat (creat) una resposta.

L'eina de diagnòs és una regla anomenada Phall-o-meter que s'aplica sobre el teixit erèctil: menys de 2,5 centímetres és un penis massa gran per pixar de peu i penetrar, més d'un centímetre és un clítoris massa gran. Així, el tamany importa, classificant els penis i clítoris en medicament acceptables, mentre que el que hi ha entremig s'avalua en la seva potencialitat de poder esdevenir (mitjançant el bisturí i els empelts de pell) penis o vulves creïbles.

Sense temps pels progenitors per informar-se, parlar amb persones adultes intersexuals o familiars d'altres intersexuals, es pren la decisió de quin és el sexe binari de l'infant i, si cal, s'intervé quirúrgicament. Tot perquè la família pugui socialitzar la criatura en un gènere sense dubtes. (Fausto-Sterling, 2000)

Però una única cirurgia al moment del naixement no és suficient. A les persones intersexuals les acompanyaran fins a la pubertat múltiples altres operacions que eliminaran allò que als ulls de la normalitat sobra i construiran el que falta, mentre que el tractament farmacològic hormonal adaptarà i esculpirà la resta de fenotípic d'acord amb el sexe que s'ha construït a la persona intersexual.

El disseny quirúrgic de la genitalitat aplicat a les persones intersexuals es fa basant-se en el

fet que aquesta pugui tenir un funcionament coital heterosexual. Més enllà de la seva capacitat reproductiva, el penis es crea perquè tingui la capacitat de penetrar i la vagina per poder ser penetrada.

Al ser entesa com una patologia, el cost de la seva normalització està cobert per la Seguretat Social. El gènere normal és una qüestió d'estat. Davant d'un suposat problema social i/o estètic la cura és mèdica, però la cirurgia no desestigmatitza la intersexualitat. Contràriament, la remodelació dels genitals i la brutalitat de les operacions, juntament amb el silenci i desinformació de lis propis pacients sobre els processos als quals són sotmesis són altament violents i reproduïxen l'estigma al voltant del cos intersexual.

ALLÒ TRANS

De forma similar al que hem observat amb la intersexualitat, en la història de la transexualitat hi ha hagut canvis que n'han marcat la gestió o acompanyament que s'ha fet per part del poder: de ser penat a ser diagnosticat.

És difícil traçar una cronologia de les identitats trans, ja que la mateixa nomenclatura apareix en l'àmbit mèdic (de forma rellevant l'any 1966). Abans, diferents identitats i expressions de gènere no normatives, que ara podríem llegir com a trans i no binàries, s'englobaven sota el delictes o diagnòstic d'homosexualitat o travestisme, sent el travestisme també englobat dins l'homosexualitat.

En el cas de la transexualitat, el diagnòstic apareix més tard que el tractament: des d'abans de la dècada dels 50 s'oferia teràpia psiquiàtrica, endocrina i quirúrgica a persones amb identitats de gènere fora de la norma, que és popularitzada i estesa a partir dels anys 80.

En els manuals mèdics acceptats i d'ús global, el travestisme apareix l'any 1955 (en el CIE-7) i el transexualisme l'any 1980 (en el DSM III). Són categoritzats com a desviacions i trastorns sexuals i de la identitat de gènere. Set anys més tard de l'aparició de la transexualitat en les pàgines del manual de medicina de l'Organització Mundial de la Salut, l'homosexualitat és eliminada. Amb canvis en la nomenclatura i la categorització, la transexualitat seguirà apareixent-hi fins a l'edició actual (de l'any 2018). (Ortega et al., 2014)

És important que la nomenclatura utilitzada durant molt de temps hagi sigut la del trastorn, i no disconformitat o rebuig. El trastorn patologitza la identitat trans, relegant-ne l'existència al patiment i la malaltia, i elimina la possibilitat d'imaginar-nos com a subjectes amb agència.

El plantejament inicial de la transexualitat és que hi ha un problema de coherència entre dues veritats. El cos i el sexe conformen la primera veritat, objectivament comprovable (la idea que hi ha cossos d'homes i de dones i prou), és confrontada per una veritat interior subjectiva, la de l'autopercepció i la identificació amb un gènere que no és el que correspon al cos. La transexualitat deixa de ser penada quan passa a ser considerada un trastorn mental, si les persones trans són persones malaltes no tenen agència sobre la seva perversió, per tant, han de ser medicalitzades però no jutjades. S'estén tant en l'àmbit mèdic com en el social la idea que les persones trans són persones d'un sexe atrapades en un cos de l'altre sexe.

La medicina aleshores passa a abordar allò que ha catalogat com a trastorn i posa tota la seva tecnologia biofarmacèutica a treballar a crear un cos sense incoherències. Si bé en el cas de les persones trans hi ha un element d'autoidentificació abans de l'inici del procediment mèdic de reassignació sexual que no és present en els procediments mèdics de les persones intersexuals, tant la farmacologia com les cirurgies que s'apliquen a les persones trans són aquelles que han estat creades per intervenir els cossos intersexuals.

El focus de problematització no és posat en el sistema de gènere fins a l'aparició del moviment per la despatologització trans, a l'inici del mil·lenni. Des del moviment trans per la despatologització s'ha lluitat per eliminar les categories diagnòstiques al voltant de les identitats trans i per deixar de considerar-la una malaltia, una malaltia que requereix una curació, ja sigui des del correngiment psicològic (teràpies de reconversió, etc.) com des de la visió quirúrgica i endocrina que pretenen normalitzar el cos amb aquesta idea caduca que les persones trans som persones d'un gènere atrapades en un cos d'un sexe diferent.

Arran de la pressió de l'activisme per la despatologització, organitzat de forma contundent a partir del 2007, en l'última versió del DSM (V) desapareixen la incongruència de gènere (terme de 2010)

> Kromminga (2002)

i el trastorn de travestisme com a trastorns psiquiàtrics. Tot i això, hi segueix apareixent la disfòria de gènere.

És difícil garantir un acompanyament socio sanitari com la cobertura econòmica de certs tractaments sense cap intervenció de la medicina i l'Estat en un context en què aquests segueixen existint, en el que les normes de gènere segueixen estant profundament inscrites i la violència trànsfoba no ha sigut erradicada.

El nou paradigma d'acompanyament trans en la sanitat espanyola tendeix a la flexibilitat i adaptació dels tractaments a cada persona, entenent que no hi ha una única forma de transitar el gènere ni dos únics cossos trans vàlids que hagin de ser creats des de la medicina. Això es tradueix en la no obligatorietat de cap dels processos mèdics associats a les persones trans i un suposat lliure accés a aquests: podem triar si volem passar per processos mèdics, per quins (hormonals o quirúrgics) i de quina manera (adaptació de les dosis d'hormones).

Tot i aquesta suposada idealitat del nou paradigma mèdic, l'aplicació no és tan utòpica. En primera instància, l'accés a aquests serveis públics està reservat a la gent amb papers. Per la gent que hi pot accedir, hi ha altres dificultats: en el cas de les cirurgies públiques, les llistes d'espera són d'anys, i amb les hormones, són freqüents els desabastiments farmacèutics. A més, en el cas de l'hormonació, els efectes secundaris en els cossos a llarg termini no estan prou estudiats. També varies cirurgies de reafirmació presenten falles a llarg i a curt termini que requereixen passar pel quiròfan periòdicament, com és el cas dels implants de pròtesis als pits, que són d'un material que es degrada i s'ha d'anar renovant.

L'accés als procediments mèdics de reafirmació de gènere no només venen marcats per les mateixes polítiques mèdiques. Fins a l'aparició de la recent aprovada llei trans, a l'Estat Espanyol es requereix un procés hormonal de dos anys per poder accedir a canviar la categoria sexogenèrica del DNI per les persones que el tenen. Si bé s'ha normalitzat i s'ha avançat en matèria de drets trans, l'Estat segueix vetllant per una normalització de gènere que, si bé ara acull parcialment allò trans, ha de seguir sent el menys notori possible, és a dir, que no fracturi el binarisme de gènere. També la idea encara estesa socialment del gènere ancorat a una corporalitat i fenotípic concreta fa que moltes persones trans no siguin llegides pel seu gènere, fet que pot comportar no només incomoditat sinó el desplegament d'un seguit de violències (des de l'àmbit legal al laboral, social o físic), propicia el fet que moltes persones trans decideixin modificar el seu aspecte per tal que es respecti el seu gènere.

EL GÈNERE A ESCALA MOLECULAR: LES HORMONES

Com Fausto-Sterling (2000) sosté, el sexe és un contínuum que no és binari, tot i que sí que ho siguin les dues categories sexuals que ha establert la medicina, excloents i teòricament ben diferenciables: mascles i femelles. L'estudi de la ciència del que és visible es desplaça, amb l'avenç de la tecnologia, cap a allò que abans era invisible. Primer es conquista visualment l'interior del cos per anar avançant fins al canvi d'escala a nivell molecular: apareixen les hormones.

Un dels elements a través dels quals la ciència i la medicina han codificat el gènere són les hormones, fent d'aquestes un determinant biològic de la identitat sexual en la producció de veritats i cossos separadament sexuats (Barad, 2007; Rocha i Snelling, 2019). El filòsof Ian Hacking (Tsang, 2017) escriu que "we did not just find sex hormones somewhere in a lost corner,

we ourselves called sex hormones into existence". La correcció tecnològica dels cossos etiquetats com a anormals (trans i intersexuals) i la fantasia de millorat aquells considerats normals (cis) esdevenint hiperllegibles i funcionals com a mascles o femelles, sempre dins els criteris de desig i comportament heteronormat, és el que porta la ciència a interessar-se per la síntesi de les hormones sexuals (Hammond, 2019).

LA VUELTA AL COLE

Les hormones són una substància química segregada per cèl·lules especialitzades localitzada en les glàndules endocrines o en cèl·lules epitelials, que fan la seva funció en una altra cèl·lula que no és la que les segrega. L'especialitat mèdica que les estudia és l'endocrinologia (endo=dins -del cos-, crino=separat, logia=coneixement).

Les hormones anomenades sexuals se sintetitzen a les gònades (ovaris i testicles) i a la glàndula suprarenal o es converteixen d'altres esteroides sexuals en altres teixits. Són les responsables de la producció de les característiques sexuals primàries i secundàries, i es divideixen en tres grans grups: estrògens, progesterona i andrògens (també anomenats esteroides, dins dels quals es troba la testosterona). Aquestes hormones es troben en mamífers, aus, rèptils i altres vertebrats.

Tot i que els estrògens i la progesterona són associats als cossos de les femelles i els andrògens als dels mascles, aquestes hormones són presents en tots els cossos i hi desenvolupen funcions necessàries per al desenvolupament, no només sexual i reproductiu, com la calcificació dels ossos i del funcionament dels pulmons, intestins o fetge (Fausto-Sterling, 2000).

Les característiques sexuals primàries apareixen durant el desenvolupament del fetus, són la maduració i diferenciació dels òrgans sexuals. Les característiques sexuals secundàries apareixen a partir de la pubertat (aproximadament al voltant dels 10-13 anys) i són aquelles sota les quals s'ha construït la idea cis del que és el cos d'una dona i el d'un home més enllà dels genitals. Algunes d'aquestes característiques són l'augment de la massa muscular i la distribució de la grassa corporal, el pèl corporal i facial, la profunditat de la veu, el desenvolupament dels pits, etc.

L'estudi de les hormones sexuades ha generat una taxonomia de quins nivells de quines hormones corresponen a cada sexe en els diferents moments vitals. Així, s'han generat uns barems de quines quantitats andrògenes, estrògens i progesterona són normals durant l'adulthood, l'adolescència o la menopausa per cada sexe. Per les persones que no encaixen en aquests barems s'han creat múltiples fàrmacs que substitueixen la producció d'hormones dins el cos per hormones sintetitzades en laboratoris.

Les hormones no només s'han administrat a les corporalitats intersexuals i trans, de fet, les hormones s'encarreguen del funcionament correcte de les identitats cis amb un fort biaix de gènere: les hormones més receptades en homes són les que tenen a veure amb la capacitat d'erecció i en les dones les que tenen a veure amb la gestió de la reproducció.

Els estrògens han estat receptats a les persones postmenopàusiques no només per millorar la seva salut individual, sinó també per mantenir la cohesió social estatal que genera tenir esposes obedients amb els mandats de gènere que els han sigut assignats, entre altres, que no es pixin a sobre (Haraway, 2020). Les (assignades com a) dones cis amb alts nivells de testosterona no suposen un perill per la possibilitat de convertir-se en homes, sinó pel risc que suposa que abandonin el que ha de ser una dona, i la creació d'un trencament amb el binarisme. S

i la masculinitat és un espai reservat als homes, la idea de dones molt peludes, amb molt desig sexual, alt rendiment atlètic o fins i tot, molt autoritàries -característiques que han sigut atribuïdes a alts nivells de testosterona- posa en perill el binarisme sobre el qual s'ha construït el patriarcat (Hammond, 2019).

TESTICLES, ORGANOTERÀPIA I CASTRACIÓ (Morales, 2013; Hoberman i Yesalis, 1995)

L'organoteràpia va ser una pràctica mèdica, avui en dia "descatalogada" però que va estar en ús des de temps antics fins, la qual consistia a tractar una afectació, malaltia o no-funcionament d'un òrgan amb un òrgan igual (normalment d'animal, ja fos mitjançant la ingesta o altres aplicacions), basant-se en un principi de similitud.

Els testicles han estat presents en aquesta pràctica, a l'antic Egipte es feien servir per usos medicinals, en l'Ayurveda de Susruta (1000 aC) es recomanava la ingesta de testicles per curar la impotència, i Joan Mesué el Vell (777-857), un important metge àrab (el qual òbviament no es deia ni Joan ni el Vell, però la història ja fa això de traduir els noms) recomanava un extracte testicular com a afrodisíac.

Conceptualment no vinculat a la medicina (si tècnica i teòricament), però sí lligat a la producció d'identitats a través del cos amb motius polítics i econòmics, al llarg de la història la castració o esterilització forçada s'ha utilitzat com a eina de control demogràfic i eugènic de sectors poblacionals que no interessaven a diferents estats/nacions colonials.

La capacitat de gestar ha estat controlada i intervinguda per múltiples estats com a forma de perpetuar el colonialisme. L'esterilització de minories ètniques i racials ha estat present fins ben entrat el segle XX, en la idea d'"higiene racial" del nazisme, la prescripció estatal sueca d'esterilització a les dones gitanes fins al 1974, els aborígens a Austràlia regits fins al 1960 per la llei de Flora i Fauna que els classificava com a animals i no humans, fins a formes més subtils, però que actuen actualment com són les lleves de custòdia per perfils racials o de discapacitat.

La castració "masculina" s'ha fet servir al llarg de la història per produir esclaus obedients i lleials. Els eunucs tenien un rang elevat dins del servei en l'antiga Roma i en la dinastia Ming (1368-1644). Durant els segles XVII i XVIII, amb el fervor per l'òpera, molts infants eren castrats abans de l'inici de la pubertat per mantenir-ne la veu aguda convertint-los en els famosos i apreciats castrats. En l'extirpació dels testicles es va trobar una manera d'extirpar la masculinitat i la virilitat, sobretot quan aquesta era entesa com quelcom contrari al servir.

Aquests exemples d'usos i intervencions mèdiques a parts del cos generitzades ens permet constatar la incapacitat de separar el mite de la biologia sexual, ben arrelada a la història de la medicina, alhora que és el punt de partida (conceptual i metodològicament) de les investigacions per la síntesi d'hormones fora del cos.

LA CURSA ESPACIAL PER LA TESTOSTERONA SINTÈTICA

Cronologia dels esdeveniments i investigacions precursors a la síntesi de la testosterona fora del cos.

- ◇ 1885, Brown-Sequard, un metge de 72 anys, s'injecta repetides ocasions un líquid extret dels testicles de gossos i conills d'Índies i anuncia a la comunitat mèdica que ha trobat una teràpia rejuvenidora que li ha proporcionat més força física, energia intel·lectual i una sensació de benestar general. Tot i que més tard s'atribueixen aquestes millores a la mateixa suggestió, la

idea que secrecions internes poden actuar com a reguladors fisiològics és una de les bases per la fundació de l'endocrinologia moderna.

- ◇ 1905, apareix el concepte hormones. Ernest Starling escriu que són "missatgeres químiques que són produïdes en un òrgan i després viatgen pel cos pel torrent sanguini".
- ◇ 1911, A. Pézard descobreix que la cresta d'un capó (pollastre de corral castrat al mes i mig de vida) creixia proporcional a la quantitat d'extracte testicular animal que li era injectat.
- ◇ 1912. Comença el trasplantament de material testicular (humà i animal) a persones amb glàndules sexuals fetes malbé o disfuncionals (la disfunció en qüestió té a veure amb la libido i la capacitat de tenir ereccions).
- ◇ 1918, Califòrnia. Leo L. Stanley, metge de presó, trasplanta a mínim 20 presos els testicles d'altres presos executats per tal que els primers recuperin la potència sexual. El 1920, per "el sagrat del material humà", substitueix en la seva pràctica els testicles per d'altres provinents de cabres, cérvols i senglars. Va dur a terme centenars d'operacions, les quals suposadament curaven des de la demència senil a l'asma, l'epilèpsia, la diabetis, la impotència, la tuberculosi, etc.
- ◇ 1929
- ◇ E.A. Doisy sintetitzen oestron (una hormona "femenina") a partir d'orina de dones embarassades.
- ◇ Adolf Butenandt i Ernst Laqueur sintetitzen oestron a partir d'orina de cabres embarassades.
- ◇ 1931, Alemanya. Adolf Butenandt deriva 15 mg d'androsterona (hormona masculina no testicular) de 15000 litres d'orina de policies berlinesos.
- ◇ Aquí comença la competició de companyies farmacèutiques per isolar la testosterona.
- ◇ 1934 A. Butenandt sintetitza per primera vegada progesterona a partir de 50000 ovaris de porc.
- ◇ 1935
- ◇ 27 de maig, Holanda. Károly Gyula Davis i Ernst Laqueur sintetitzen testosterona a partir de 100 km de testicles de toro.
- ◇ 24 agost, Alamània. Adolf Butenandt i G. Hanisch sintetitzen testosterona.
- ◇ 31 agost. Leopold Ruzicka i A. Wettstein patenten la testosterona sintètica.
- ◇ 1939 Adolf Butenandt i Leopold Ruzicka reben el Premi Nobel de Química pel descobriment.
- ◇ 1937. La testosterona sintètica es comença a usar en humans. La casuística més comú del seu ús és per tractar els homes (cis) amb hypogonadisme, per desenvolupar o mantenir característiques sexuals secundàries (fenotípia). L'hypogonadisme, no sempre classificat dins de la intersexualitat, però si proper, és dona quan les gònades (típicament catalogades en ovaris i testicles) no obeeixen a la classificació habitual, ja sigui per tamany (més petit de l'habitual) o ubicació (no descendits a l'emplaçament corporal habitual).

Altres usos de la testosterona en aquella època:

- ◇ Estimular el creixement i iniciar la pubertat en adolescents amb un retràs significatiu.
- ◇ Tractar malalties degeneratives cròniques i trauma en víctimes de guerra i els camps de concentració nazi.
- ◇ En el camp psiquiàtric, fins als 80, s'utilitza per tractar la depressió, la melancolia i la psicosi.
- ◇ Durant els 70 es fa servir per augmentar la fertilitat masculina i la producció d'esperma.
- ◇ En la dècada dels 80 s'utilitza per combatre la debilitat i la degradació dels músculs en persones amb sida.
- ◇ 1940, Michael Dillon primer home trans que comença a fer ús de testosterona sintètica al mateix temps que estudiava medicina. El 1949 estripar els testicles (orchidectomy) a Roberta Cowell, primera dona trans a qui es va practicar una vaginoplàstia (el 1951 de la mà i bisturí d'un altre cirurgià).
- ◇ 1944. Un científic planteja si l'administració de testosterona podria revertir la baixada de productivitat (capacitat pel treball físic) causada per l'envelliment.
- ◇ 1945. El llibre "the male hormone", de Paul de Kruif, es fa superpopular. A partir d'aquesta publicació a partir de la dècada dels 60 s'expandeix l'ús de fàrmacs de testosterona en l'esport de competició (i recreatiu).

- ◇ 2000 apareix la testosterona en gel.
- ◇ 2004 la testosterona intramuscular entra al mercat.

A Sexting the body, Fausto-Sterling (2000) escriu que “in order to shift the politics of the body, one must change the politics of the science itself”, semblant al darrer punt del manifest xenofeminista (Laboria Cuboniks, s. f.), que resa que “if nature is unjust, change nature!”. Entenent que el fet considerat natural, el que és biològic, s’ha edificat al llarg de la història, podem veure que no és que la natura sigui injusta sinó que la ciència que l’ha taxonomitzat tenia i té uns interessos concrets, resultant en la construcció d’un relat parcial (és això l’injust?), així doncs, no només tenim agència per canviar “la natura” (quant als organismes, còssos, cèl·lules i molècules) sinó que podem intervenir en el propi relat científic.

LA TESTO S’HA SINTETITZAT PER FER
ALS HOMES CIS MÉS HOMES PER
NORMALITZAR I MASCULINITZAR-LOS
ALLÀ ON FALLEN ON NO DONEN LA
TALLA PERQUÈ LA DIFERÈNCIA AMB
LES DONES CIS SIGUI BEN CLARA PER
SEPARAR BÉ LO MASCULÍ LO FEMENÍ
QUE NADIE SE CONFUNDAAAAAAAAAA
I JO NOMÉS VULL QUE LA GENT ES
CONFONGUI MÉS QUE NO TINGUI
CLAR SI SOC SI SOM HOMES O DONES
PERQUÈ NO SOC NI SOM CAP DELS DOS
PERQUÈ PODEM SER MOLT MÉS ENLLÀ
D’AQUEST MARC RÍGID JAJA FALLAR
FALLAR FALLAR QUE SIGUI EVIDENT
QUE LA MAQUINÀRIA DEL GÈNERE NO
FUNCIONAQUES’HA ESPATLLAT QUE HEM
ESPATLLAT LES MÀQUINES DEL GÈNERE
LUDDISME SEXUAL TETES PELUDES
AVORTAR EL GÈNERE ASSIGNAT AMB
MULTIPLICITAT D’ESTRATÈGIES AMB
LES EINES DE L’HOME CIS AMB TOTES
LES EINES QUE ENS SURTIN DEL CUL

PETITA HISTÒRIA DEL VÍDEO PORNO

Si bé podem trobar representacions pornogràfiques al llarg de tota la història i amb més antiguitat que l'era cristiana, i en suports tan variats com el dibuix, la pintura, l'escultura, la literatura, entre altres, em centraré en aquelles produccions fetes mitjançant i a partir de l'aparició de les tecnologies de reproducció de la imatge en moviment (és a dir, el vídeo).

Entenem per vídeo porno aquelles produccions fílmiques on es representa la nuesa i gestos (accions) socialment classificats com a sexuals, habitualment amb una voluntat de provocar excitació en l'espectador. Però la intencionalitat de l'autoria de generar excitació ha sigut i és un marcador poc estable, sovint indesxifrable (quines eren les intencions i quins efectes pretenia despertar Pasolini amb la producció de la pel·lícula de saló o 120 dies de Sodoma, ambientada en l'obra del marquès de Sade?).

Al llarg de la història, trobem que les definicions més exactes del que és i el que no és pornografia venen de l'àmbit legal, que mitjançant la definició de límits ha (intentat) regular tant la producció com la distribució de materials. Així, el que és la pornografia sovint ha estat marcat per l'accés a ella, permès o prohibit per l'Estat. Per Walter Kendrick (citat a Williams, 1989) la pornografia és "allò que una classe dirigent, en un moment determinat, considera que no ha de ser vist per la resta de la comunitat; les representacions que una minoria prohibeix a una majoria". Quan la definició del que és pornogràfic ve marcada per la jurisprudència, fluctua amb les polítiques de cada lloc i moment històric.

Pel que fa a la història del cinema, la imatge pornogràfica ha constituït un ampli fora de camp i un arxiu privat: la trama típica, i present no només en pel·lícules romàntiques, de noi coneix a noia acaba amb un petó seguit d'una fosa en negre. El que passa a continuació és retallat, i mostrat en altres contextos.

Com en altres àmbits biopolititzats, en l'activitat sexual i pornogràfica hi ha una voluntat de disciplinament, d'ordenació i de regulació lligada a la moralitat de cada moment i que està present en la gestió de la seva representació, també fílmica. Aquestes polítiques i formes de gestió no només operen sobre el material que regulen sinó que s'acaben estenent a la creació d'uns imaginaris comuns i la producció de realitats al voltant de la sexualitat i com aquesta és viscuda en diferents contextos sociohistòrics.

Un dels àmbits que acaba modelant i normativitzant és l'espai físic i arquitectònic que ocupen les pràctiques sexuals (amb les seves excepcions i contra normes, òbviament). La imatge pornogràfica, tant pel que fa als espais de materialització i/o enregistrament com també pel que fa als espais de consum i visionat, s'ha relegat a l'espai interior i privat per excel·lència, l'espai domèstic. Fent un recorregut per la història del vídeo porno (Esther Fernández, 2016) veiem quines han estat les polítiques sobre aquest i els diferents espais de visionat.

STAG FILMS

Les Stag films apareixen el 1908 i eren pel·lícules breus (d'uns 15 minuts), en blanc i negre, sense so i sense gaire coherència narrativa. Aquestes pel·lícules no entraven dins la legalitat, i eren projectades en ambients clandestins: a les Stag parties en petits locals privats (smokers o fraternitats) allunyats dels grans nuclis urbans als Estats Units o en bordells a Europa i Amèrica Llatina. Pel seu caràcter clandestí, aquestes pel·lícules no incorporaren les millores tècniques i de llenguatge que es desenvolupaven al mateix temps en el cinema convencional.

Les Stag films mostraven nus femenins i seqüències repetitives d'accions: treure's la roba, el desvetllament dels genitals i la seducció (aclucar l'ull, per exemple). Les persones retratades acostumaven a ser prostitutes, i representaven una feminitat dòcil i complaent. El consum d'aquesta producció era totalment reservat per a homes, i el caràcter col·lectiu marcava de forma profunda l'experiència de visionat. No només es reaccionava al film sinó que hi havia una construcció i performativitat de la masculinitat davant i cap als altres espectadors, sent aquesta construïda basant-se en la demostració de desig heterosexual cap al cos projectat de les dones.

Mulvey (1975) analitza com el cinema posiciona "la dona com a imatge i l'home com a portador de la mirada. [...] En un mundo ordenado por el desequilibrio sexual, el placer de mirar se ha escindido entre activo / masculino y pasivo / femenino. La mirada determinante del varón proyecta su fantasía sobre la figura femenina, a la que talla a su medida y conveniencia. [...] La mujer expuesta como objeto sexual es el leitmotiv del espectáculo erótico."

Abans de 1930 l'audiovisual i el cinema no estaven regulats per cap llei als Estats Units, fet que va propiciar que les pel·lícules comencessin a explorar terrenys explícits, no només de representació sexual sinó també de violència i ús de drogues. Davant la proliferació d'aquest tipus de films es crea el Codi Hays, vigent fins al 1968, que regula de forma restrictiva als Estats Units que es podia veure en pantalla i que no, aplicant aquesta censura a la sexualitat (explícita o no) però també altres qüestions morals com la vestimenta, la religiositat o la vulgaritat. Dins del Codi Hays es reprimeix i censura també allò que pugui tocar l'homosexualitat o conductes de gènere que se surten de la norma.

PORNO PÚBLIC

A partir de 1967, i amb la caiguda del Codi Hays, apareixen les Beaver films. Beaver (castor) és un eufemisme utilitzat per la vagina, i el fet que es diguessin així indica el contingut d'aquestes: més nu femení i una especialització en la visió dels genitals, més explícita que anteriorment. Amb les beaver films comença la projecció en sales públiques, i en perdre el caràcter clandestí que havia tingut anteriorment i lligat al moment històric de la revolució sexual, el porno es converteix en un espectacle de masses.

Les Beaver films eren més curtes que les seves predecessores, amb durades d'entre 3 i 10 minuts, i s'amplia el repertori d'accions representades, cada una sota una nova nomenclatura que inicia el tagging de contingut: les split Beaver, on es mostra la vagina, les action Beaver, on hi ha masturbació, les Hard core loop, on es mostra el coit entre un home i una dona, les talking beaver a partir del 1969 on s'incorpora el so, les sexploitation, rodades per primera vegada en film de 35 mm i les Simulation films, rodades en qualitat semiprofessional. Aquestes dues últimes categories i l'extensió del fenomen porno acabaran donant pas als llargmetratges porno, que s'assimilen al cinema narratiu i són rodats en color, amb so, una narrativa i amb sexe no simulat sinó real.

Durant els 70 hi hagué una gran producció i consum de llargmetratges porno, entre els quals destaca Deep Throat (gola profunda). Aquest moment s'anomenà l'època daurada del porno, on veure porno era quelcom considerat chic i popular, i les pel·lícules eren projectades en cinemes convencionals i cinemes o sales X. En aquesta època també comença a haver-hi més producció eròtica homosexual, i hi havia certa intenció d'incloure les dones com a públic, sempre en l'àmbit de parella heterosexual, que podem observar amb el fet que molts cinemes van incloure sales reservades per les parelles.

DESPLAÇAMENT A LA LLAR

A mitjans dels anys 80 el porno comença a desaparèixer dels cinemes alhora que comença a entrar a l'espai domèstic. Els avenços tecnològics com el vídeo i la televisió, alhora que una creixent demonització cap a la promiscuïtat que encarna, entre altres, la dimensió col·lectiva de la pornografia als cinemes, desplaçaran el porno a l'espai privat que culmina al moment actual on el consum majoritari de pornografia es fa per internet i des de la pantalla dels mòbils. Aquest moviment reforça la pertinença de les expressions sexuals a l'espai de la parella monògama reproductiva o de l'individu solter (l'home playboy), i altres altres formes de vinculació sexual més grupal o esporàdica queden relegades a trobar altres espais.

Amb aquest trasllat dels espais de consum pornogràfic va acompanyat d'un gir en el tipus de producció: es torna a films de curta durada, molts cops de qualitat inferior a la cinematogràfica, es debilita l'interès per la narrativa i s'aposta per un caràcter pseudocumental que interpel·la al qui consumeix amb una aposta estètica teòricament realista. La pornografia és pensada com la documentació d'uns fets real i s'oblida la dimensió simulada o construïda potser més pròpia de les produccions artístiques.

ENTRE UNA HABITACIÓ PRÒPIA CONNECTADA I LA MANSIÓ DE PLAYBOY: PORNHUB COM A PANÒPTIC

Amb l'anàlisi de la revista Playboy (Colomina, 2016) com a un dels punts àlgids en la història del porno, ens adonem que la revista va funcionar com una revista d'arquitectura alhora que incloïa nus femenins. La revista va transformar la pornografia en cultura de masses i alhora, efectua un gir entre les relacions tradicionals de gènere, sexe i arquitectura. Playboy presenta un espai per a l'home solter fora del règim monògam heterosexual. En aquell moment l'home ocupava l'espai públic, exterior i polític, mentre que la dona ocupava l'espai privat, interior i domèstic. L'home playboy colonitza l'espai interior masculinitzant l'arquitectura. El nou paradigma presentat per la revista és un home urbà, solter (o divorciat), que és heterosexual, de classe benestant i lliga molt. Aquest nou ideal de masculinitat es ven mitjançant utopies sexuals construïdes en l'interior d'arquitectures de disseny.

El que va ser pornogràficament modern, segons Preciado (2013), va ser transformar a Marilyn en informació visual mecànicament reproduïble capaç de suscitar efectes corporals. La revista aconseguia generar desig no sols cap a les dones sinó als objectes que es venien, el tipus de vida i les arquitectures que es presentaven.

Zafra (s. f.) agafa el relleu de Virginia Woolf (1929) i explica com internet dota als seus usuaris d'un espai propi, una sort d'habitació virtual individual, que alhora està i permet la connexió amb molts d'altres: més usuaris i una quantitat interminable de contingut, interfases i llocs virtuals. Però si l'habitació pròpia de Woolf estava marcada per ser un espai privat (per una mateixa) dins l'espai privat per excel·lència que és la casa (i que compartida amb el marit i el treball domèstic i reproductiu -no remunerat- deixa de ser tant per una), l'habitació pròpia connectada de Zafra que és internet no és ni tan privada com sembla ni tampoc tan innocent.

Pornhub d'entrada ens pot fer sentir al mig del Panòptic, des de la posició que ocupem ens connecta i posa al nostre abast tones de gigabytes d'imatge explícita que ha estat alhora penjada per altres usuaris, siguin ells qui l'han produïda o provinents i descarregades d'altres pàgines, productores o persones. De la mateixa manera que opera el panòptic, aquest tipus d'arquitectura digital ens posa davant molta més informació de la que podem arribar a veure mai. Només per a veure el contingut nou pujat el 2019 necessitaríem cent seixanta-nou anys (Atienza, 2021), és a dir, hi ha una impossibilitat real de poder veure tot el contingut que ens ofereix la plataforma, encara que tinguem la sensació de poder accedir a tot. Cada usuari sent que ocupa aquest lloc central d'una estructura de contingut rizomàtic, decidint d'entre tot el porno mundial amb què vol excitar-se.

Però la realitat és una altra, i no són les persones que entren a consumir vídeos les que ocupen l'espai del vigilant omnipresent. Si l'accés a la majoria del contingut és gratuït, com es genera l'enorme benefici econòmic del gegant pornogràfic?

L'empresa propietària de Pornhub és MindGeek, que es defineix a ella mateixa com a "líder en disseny web, tecnologies de la informació, desenvolupament web i SEO" (Rodríguez, 2018). Tot i que no ho especifiquen es tracta d'una empresa paraigua que és propietària la gran majoria de col·lectors de pornografia mainstream (YouPorn, RedTube, Tube8, Pornmd i Thumbzilla) igual que és propietària de les productores porno més comercials Brazzers, Digital Playground, Men.com, Reality Kings i Sean Cody.

El web Pornhub utilitza intel·ligència artificial per generar tràfic d'allò que més agrada, recomanant més pornografia semblant a la que consumeixes habitualment (Olivares, 2017). Però les dades que recull i acumula Pornhub no són només per recomanar porno més adient al que es vol veure, la venda d'aquestes dades és el seu ús principal, ja sigui per fer-ne anuncis com per estudiar patrons de consum i posar a prova algoritmes variats que després s'extrapolen a altres empreses.

No paguem per entrar a Pornhub perquè el producte real som nosaltres i la informació que genera el nostre moviment per la web. Per tant, qui ocupa els milers de cel·les del panòptic no són els vídeos porno al nostre abast, sinó cada un dels usuaris que entren a la pàgina, i grans corporacions i inversors són els que observen i qui generen benefici de l'acte voyeur i la construcció dedicada ja no al porno, ni a la sexualitat ni al gaudi sinó a la vigilància i al mercat.

EL POSTPORNO ERA ESO

(LLOPIS, 2010)

El postporno té el seu tret de partida amb la performance "Public Cervix Announcement" d'Annie Sprinkle, prostituta, estrella porno i artista. En aquesta acció, que ha sigut repetidament accionada a diversos llocs, Sprinkle mostra l'interior de la seva vagina mitjançant un espècul i una llanterna a un públic que s'apropa a mirar de prop. Amb aquesta performance Sprinkle s'apropia d'una tecnologia mèdica, l'espècul, reservat a la pràctica de la medicina, i posa en qüestió la producció d'imatges pornogràfiques i l'apropament d'aquestes al cos llegit com a femení. Sprinkle fa un joc de paraules amb Public Cervix -cèrvix és el coll de l'úter-, que sona molt semblant a public service -servei públic- sent el cos de les dones tractat com un servei públic en moltes pràctiques sexuals i en la pornografia mainstream. Tot i estar altament representat al llarg tant de la història de l'art com de la pornografia, fins a l'arribada dels feminismes aquesta representació dels cossos de les dones no és feta des de la primera persona, sinó que són altres (homes) qui s'hi apropen i tenen el monopoli de la producció d'imatges d'aquest.

Després d'aquesta performance comencen a proliferar les produccions que s'apropen al porno i la sexualitat des d'un qüestionament de les lògiques imperants i una pràctica subversiva. Varies autores estatunidenques, entre les quals està Annie Sprinkle, publiquen The post porn modernist manifesto l'any 1989.

A partir dels 2000 el postporno arriba a Barcelona, convertint-se en un dels punts calents de la pràctica postporno en el que centraré la meua aproximació teòrica, deixant de banda el que passava en altres latituds, tot i que el que passava a Barcelona ha tingut i tenia una gran connexió amb el que passava a diferents territoris d'Amèrica Llatina, entre altres raons a causa dels processos migratoris de moltes de les persones que formaven part del context barceloní.

El 2003 s'organitza la Marató Postporno al MACBA, el Queeruption 8 té lloc a Barcelona (de fet, a Hospitalet) el 2005, per primera vegada celebrat en un lloc de parla no anglesa, i fins a sis edicions de la Muestra Marrana se succeeixen entre el 2008 i 2014 a la ciutat (dues edicions més de la mostra van tenir lloc el 2015 i 2017 a Ciutat de Mèxic i Quito, Ecuador). En aquestes trobades, festivals i seminaris al voltant del postporno hi ha xerrades, tallers, passes de vídeos, moltes performances, debats, sex parties, festes, etc. Tenen lloc entre centres socials okupats (La Hamsa, La Casa de la Muntanya, Can Vies, Can MasDéu, M.A.M.B.O...) i museus d'art conceptual (Centre d'Arts Santa Mònica, Hangar, CCCB, Fabra i Coats, MACBA, etc.), passant per bars, parcs, places i carrers com les Rambles. (Corcuera, 2017)

L'eix que aglutina multiplicitat de pràctiques, estratègies i representacions postporno és l'agenciamment de les sexualitats i la plasmació de què aquestes poden ser molt diverses, més enllà del discurs convencional del porno. Alhora, tota la pràctica postporno està molt lligada i no es pot entendre sense els moviments socials de base LGTB i transfeministes, okupes, anticapitalistes, antifeixistes i anarquistes. Part del que passava està registrat al documental Mi sexualidad es una creación artística (Egaña, 2011), també en blogs varis les autores dels quals són persones que participaven del postporno.

El postporno es la cristalización de las luchas gays y lesbianas de las últimas décadas, del movimiento queer, de la reivindicación de la prostitución dentro del feminismo, del postfeminismo y de todos los feminismos políticis transgresores, de la cultura punk y DIY

(hazlo tu misma). Es la apropiación de un género, el de la representación explícita del sexo, que ha sido hasta ahora monopolizado por la industria. El postporno es una reflexión crítica sobre el discurso pornográfico. Como dice Tim Stüttgen, teórico alemán del postporno y performer, mientras que la pornografía convencional genera un tipo de placer o de goce ya conocido, el postporno crea una ruptura: rompe esa estructura convencional y nos obliga a reconstruir nuestro deseo bajo nuevos parámetros. (Llopis, 2010)

	PORNO CONVENCIONAL	POSTPORNO
RELACION PÚBLICO/ PRIVADO	SE EXPONE LO PRIVADO PARA SER VISTO PÚBLICAMENTE	SE OCUPA EL ESPACIO PÚBLICO CON ACCIONES SUPUESTAMENTE PRIVADAS
ALTA CULTURA VS CULTURA DE MASAS	CULTURA DE MASAS	"EL ARTE DE HACER QUE EL SEXO PAREZCA ARTE!"
INTERRELACION DE LAS/OS ESPECTADORAS/ES	PROVOCANDO ERECCION Y EYACULACION	IMPACTANDO SISTEMAS DE INTELIGIBILIDAD
PRÓTESIS "NUMBER ONE"	PENE	DILDO
RELACION SEXO Y SEXUALIDAD (Y GÉNERO)	EQUIVALENCIA. SEXO = GÉNERO = SEXUALIDAD	NO CORRESPONDENCIA. SEXO ≠ GÉNERO ≠ SEXUALIDAD

> Comparacione odiosas entre pornografía y postpornografía, a Egaña (2017)

Sabemos que las fronteras en algunos casos son difusas y no se trata de que el postporno no pueda ser todo eso; sino que no es solo eso. (Post-Op aEgaña, 2017)

Existeix certa dificultat entre les autores que han escrit sobre el post porno per acotar la nomenclatura a una idea específica, també perquè ha sigut un moviment estés geopolíticament i en diferents contextos ha pres formes diferents. Així, limitar clarament el que és postporno i separar-ho d'altres categories com el porno alternatiu, el porno amateur o casolà, el porno indie, el porno per a dones (Erika Lust), el porno queer (Courtney trouble, AortaFilms, ...), etc. no només és una tasca difícil sinó que també mancat de sentit. Si el postporno pretén ampliar les pràctiques sexuals i les representacions pornogràfiques, l'exercici de taxonomia i dissecció de pràctiques que entren i no dins aquesta nomenclatura va quasi en contra de la pròpia manera de fer postporno. Precisament és interessant que el postporno segueixi sent un terreny susceptible a la confusió i la fusió amb altres pràctiques o materialitzacions.

Sí que podem esbossar algunes característiques constitutives del postporno, entenent i prenent que aquest llistat no sigui un checklist sinó una espècie de cartografia:

la abolición de la distinción entre público y privado, el uso de la ironía, la ruptura respecto a la dicotomía sujeto/objeto, el borrado de las fronteras entre cultura legítima (arte) y las producciones culturales ilegítimas (pornografía), la implicación de los espectadores, la exposición pública de prácticas tradicionalmente inscritas en la esfera de lo privado, la denuncia de la medicalización de los cuerpos, la inversión y puesta en duda del vínculo entre sexo y sexualidad, el uso de prótesis" (Borghí a Egaña, 2017).

REFERENCES

1

*Everything Is Erotic Therefore
Everything Is Exhausting*

✦ • ✦

Johanna Hedva graciously chosen for the Mission of archiving all things **Erotic** and bringing this World to all the world. She receives the Light of Devotion and begs of thee to speak thou heart and body as an Offering to her **Mission**.

1. She beseeches thee to make an offering to the **Erotic Text**.
2. She beseeches thee to spread the pages of the **Text** throughout the world.
3. She beseeches thee to look on the world with gaze hungry and illuminated.

✦ • ✦

2

4

1 > fan (2018). Systems II. Composite Resin, Glass, Melanin, Estradiol, Depo-Testosterone, Silicone, Wood

2 > Hedva (2011). Everything is erotic therefore everything is exhausting.

3 > Decolonising gynaecology: A workshop by GynePunk, 2017

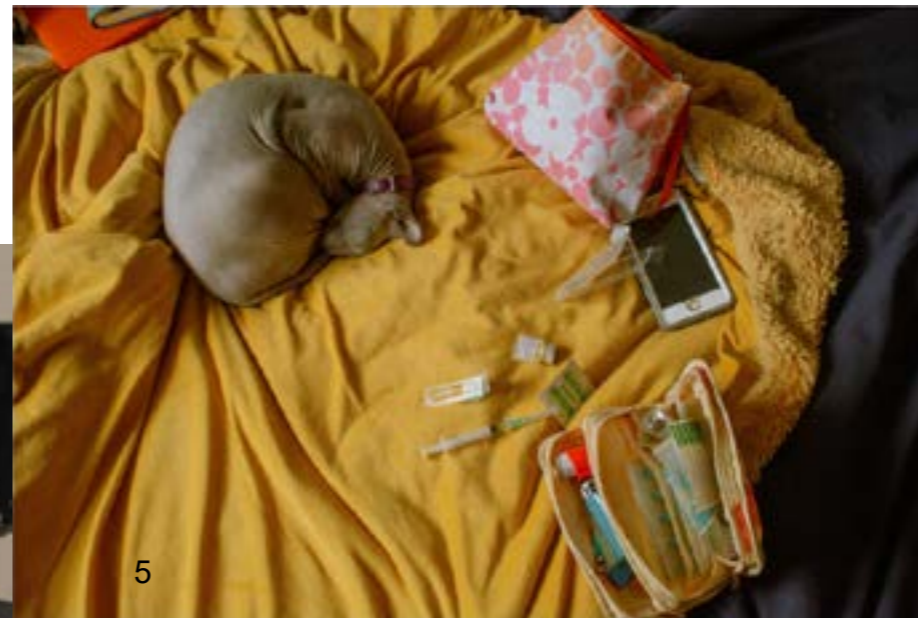
4 > Vex Ashley i Four chambers (2019). Archetype

5 > Philomène (s. f.). Puberty

6 > Izequiel (2022), Quilt/tapestry piece i made documenting my transition from the earliest moments until now

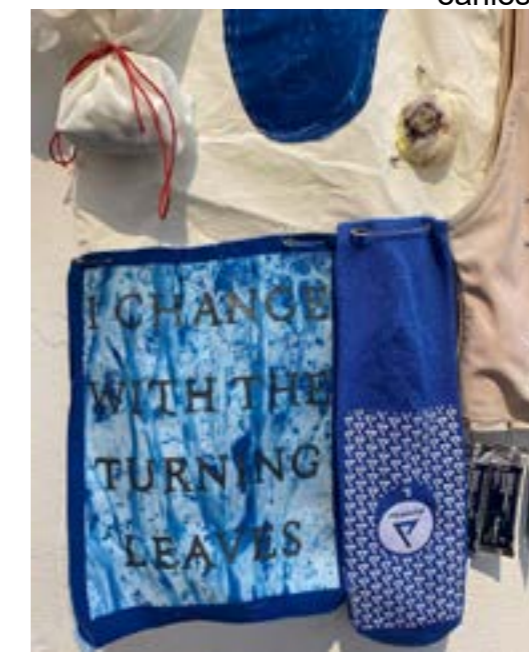
3

5

6

DEL DSM AL BDSM

Per què m'interessa i el postporno? Des de la performance inaugural del moviment d'Annie Sprinkle mostrant l'interior de la seva cèrvix espècul en mà, en les pràctiques postporno trobem constants referents de hackeig.

En el postporno s'altera el codi establert de les identitats tancades. Hi ha una deslocalització de pràctiques sexuals, tant pel que fa a l'arquitectura que ocupen, desplaçant-se de l'àmbit privat al qual ha quedat relegada la sexualitat per fer-la ocupar diferents espais públics, com pel que fa a les localitzacions corporals: se sexualitzen altres parts del cos, s'expandeix la idea de cos amb l'ús de pròtesis, i s'abandona la genitalitat com a zona única generadora de plaer. S'apropien tecnologies, eines i pràctiques d'altres àmbits per inserir-les en la sexualitat, qüestionant quines són les coreografies i pràctiques normalitzades en el follar. Des del seu potencial polític, en el postporno no només o no sempre es busca l'excitació, també és una eina de posar en relleu la naturalització i normalització de models polítics del cos i reconstruir-los (Egaña, 2017).

El postporno obre la possibilitat a la desviació dels llocs establerts. Enfront de la medicalització del cos, que s'espera passiu i sense agència, vull obrir una porta a l'exploració, la curiositat i l'apassionament amb el cos. Des del plaer i el joc, festejar les possibilitats del cos i allò que es relaciona amb ell. Atenent-me a la dimensió especulativa, imagino de quines maneres podem dessacralitzar les eines i tecnologies científiques. Com serien diferents relacions utòpiques amb el cos?

Experimentar amb el propi cos em genera l'eufòria d'estar transgredint i expandint els límits que havien estat dibuixats, tant pel que fa al gènere com al coneixement i agència corporal. Alhora, posar la carn em fa conscient de la pròpia vulnerabilitat. Pensar com i amb qui vull exposar-me a situacions de risc obre les portes a la intimitat i a la cura.

DESENVOLUPAMENT

Aquest vídeo neix des d'una voluntat de generar coneixement a través de l'experiència pròpia (també compartida).

En un moment inicial el projecte es planteja cap a la investigació de la testosterona sintètica: la seva composició, formes alternatives d'obtenir-ne nivells més alts al cos (a través de l'alimentació o l'esport), els seus usos, la seva història, etc. alhora que es problematitza el dispositiu biomèdic: patents farmacèutiques, transparència, transmissió de coneixements, legalitat i violències en la medicina i les seves aplicacions.

Des d'un convenciment DIY/DIWO començo a imaginar i investigar quin marge tenim les persones usuàries d'aquest fàrmac per fer d'aquest procés quelcom molt més autogestionat. M'hauria encantat dedicar aquests mesos al biohacking i explorar maneres de crear nosaltris mateixes el fàrmac que utilitzem, però abandono aquesta idea ràpidament perquè sento que em falten molts coneixements i recursos.

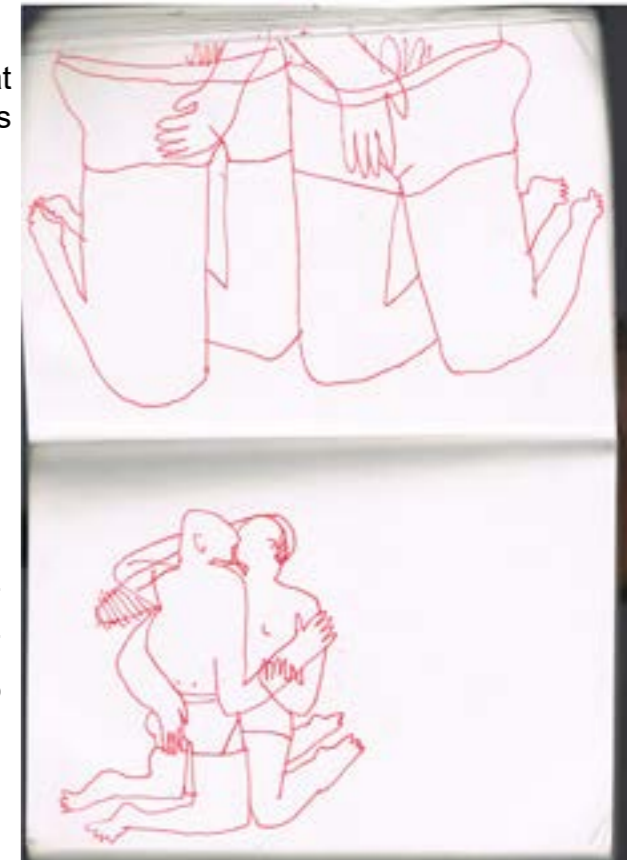
Partint de parts del procés d'hormonació on sento que podem tenir més agència, em centro en la intimitat i les cures que genera el moment de punxar-se en col·lectiu, i imagino la potència subversiva que té abandonar el paper passiu que se'ns atorga com a pacients per passar a ser

subjectes apassionats. D'aquí sorgeix la idea de barrejar el porno amb la meua investigació prèvia, fent ús de les eines d'agenciament que el postporno proposa per canviar el context molt concret (físic i imaginari) en el que certes accions/pràctiques estan ancorades.

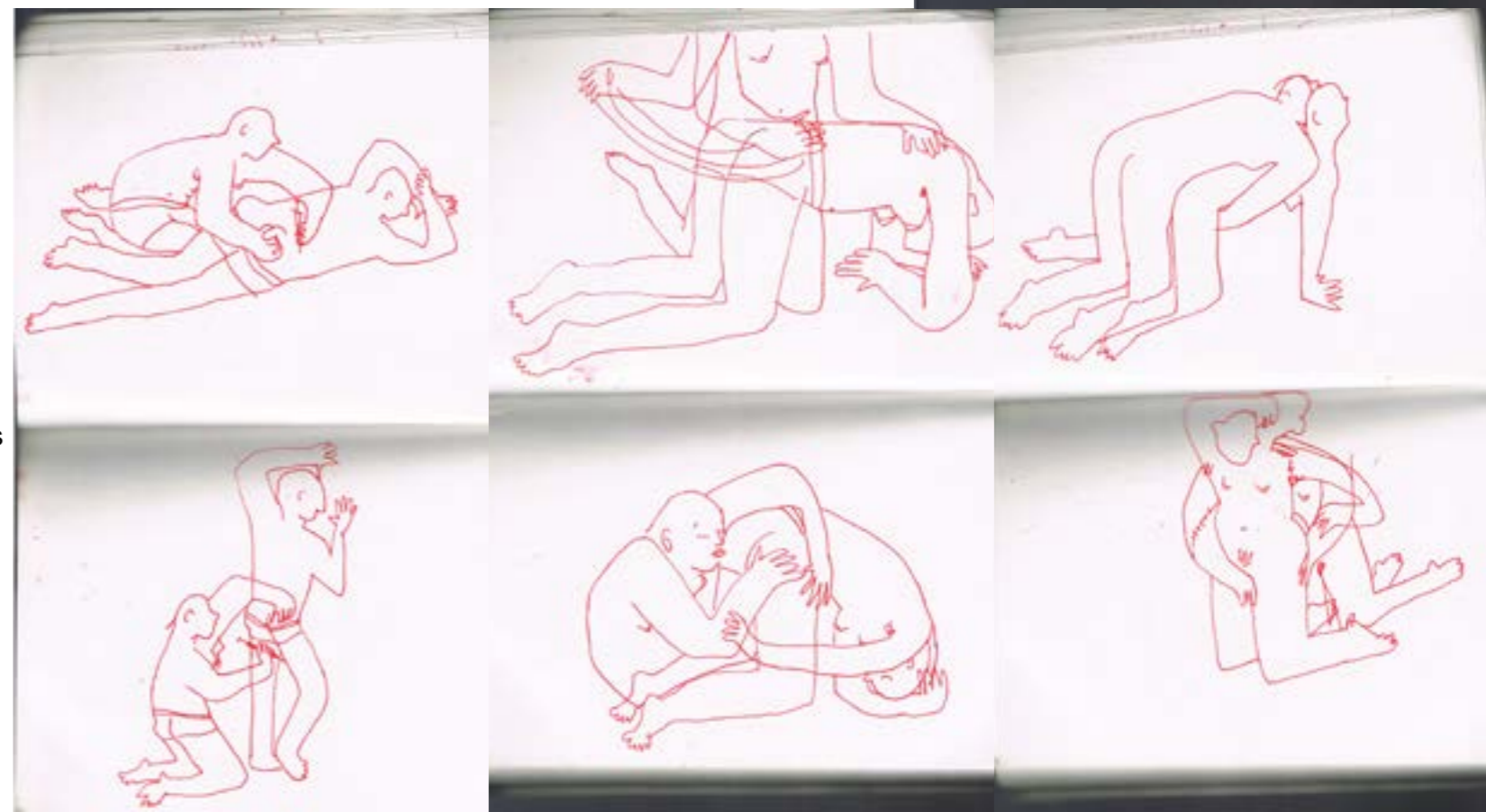
Decideixo gravar una peça de postporno. El vídeo consistirà en una interacció sexual entre dues persones on gran part de les pràctiques i l'erotisme es generen i giren entorn de l'hormonació (via aplicació dermal -testosterona en gel- i via injecció intramuscular -punxada de testex-).

En el vídeo no només s'usen aquests fàrmacs de la forma establerta sinó que també s'explora la sensorialitat que poden generar i com subvertir els usos dels objectes que formen part d'aquest procés.

Tot i que la voluntat principal del vídeo és la de generar excitació eròtica i sensorial, també pretenc que hi hagi cert didactisme quant als procediments de punció, és a dir, que una persona pugui sinó entendre com s'ha de punxar, tenir-ne alguna referència.

> esbossos. imatges pròpies

QÜESTIONS TÈCNIQUES

ACCIONS (PRÀCTIQUES)

Injecció
Aplicació gel
Petons
Masturbar-se
Spanking
Penetració amb dildo casero /everything's a dildo if ur brave enough/ (aquesta pràctica no la vam realitzar finalment)
Mimos
Si bé a l'inici imaginava un vídeo on poguessin haver-hi més pràctiques sexuals, decideixo centrar-me en unes quantes i no fer mil coses, donant així més protagonisme a les accions estrictament relacionades amb la testo i més temps per recrear-hi.
Objectes
Testosterona injectable.
Testosterona dermal, en sobre o en pot.
Lubricant.
Agulles i xeringa.
Contenedor de seguretat agulles.
Higienitzant: tovallolletes d'alcohol.

LOCALITZACIÓ

La meua habitació, havent sigut buidada de mobles per generar cert espai.

IL·LUMINACIÓ

Llum natural de dia (no migdia).

PERSONES IMPLICADES

Dues persones trans usuàries de testo (Jean i jo)
Una persona de càmera (Lomo)

MATERIAL:

Canon FX100 i Canon EOS 200D
Equip de so (gravadora zoom amb microfonia diversa)
Trípode

GUIÓ

Són dos amiguis que estan a la mateixa casa, maybe viuen junts o comparteixen molta quotidianitat. Van d'estar per casa estiu còmodes poca roba: calçotets/roba interior/xandalico curt samarreta tirants/màniga curta. Comparteixen el moment d'hormonar-se, s'ajuden en això, és cute i alhora hot. Hi ha una descontextualització del material d'hormonar-se que passa a ser joguines sexuals o eines amb les que explorar la sensorialitat.

Les dues persones preparen el material per punxar-se: obren alhora el paquet de testex i l'agulla, plans detalls de les mans sorollet del plàstic de l'agulla, pla bonic del botellín i com es fan baixar les gotes percutint-hi amb els dits, unes mans amb paper de wc obren el botellín (crac) i l'altre recull el "tap", entre lis duis carreguen tot el testex a l'agulla. Aquí hi ha més interacció de mimos, mentre uni agafa l'agulla amb les dues mans l'altre abraçant-li des de darrere aguanta el botellín i amb la mà lliure abraça i acaricia a qui té l'agulla. Besito.

Pla del material ready en un espai net un mocador bonic entra manito agafa algo.

Respiracions xules juntes naricitas que s'acaricien. Besitos, càmera de més lluny de més aprop. Les dues persones juguen amb els llavis la llengua, mans que acaricien la cara, coll, agafen el pelito, persona1 juga amb un dit el xupa dit1 acaricia la cara ressegueix els pelitos a la cara.

Pla de les pelvis juntes (les dues persones estan de genolls al llit face to face) s'estan liant però les cares són fora de pla, es veuen carícies moviments d'apropar-se a l'altra persona treure la roba (samarreta/part de dalt). Persona1 fa girar a persona2, besos coll des de darrere, persona1 fa baixar a persona2 a l'horizontalitat quatre grapes/estiradi/culito parriba persona2 es baixa els calçotets.

Persona1 juga amb l'agulla de testo a acariciar la pell de persona2, esquena cul comes. Carícia amb la mà per l'esquena fins al cul, agafar cul, nalgada, agafar cul, spanking unes vegades, netejar cul amb alcohol i cotonet i canviar l'agulla perquè l'altre està bruta de passejar-se pel cos, injecció lentito entra la testo. Plano cara persona2 relaxing. Pla detall xeringa líquid entrant. Massatge post punxada, de petit a on s'ha punxat a més ampli, beso nalgues boca que puja pel costat de l'esquena.

Persona2 (estava d'esquenes estiradi) es gira, kiss kiss més roba fora calçotets de persona2 que ja els portava baixats, pelvis pegadites que es mouen al mismo ritmo, tornen a estar sentadis, persona1 també es treu roba interior, mans que van als xoxus, tocar-se mútuament.

Persona2 obre amb la boca el sobre d'itnogel, el tira a l'espai entre les tetes també panxa (no pot tocar pits teòricament), l'escampa amb les mans massatge jugar amb el gel. Passar-se el gel d'un cos a l'altre refregant-se.

Persona1o2 fa caure lubricant sobre genitals de l'altri, jugar amb el lubricant i els genitals.

Tocar-se tocar-se besos tocar-se. Bote de testo com si fos un dildo (valorar al moment si ens ve de gust).

Baixa la intensitat de tocar-se fins als mimitos cute.

Agulla al contenidor de seguretat.

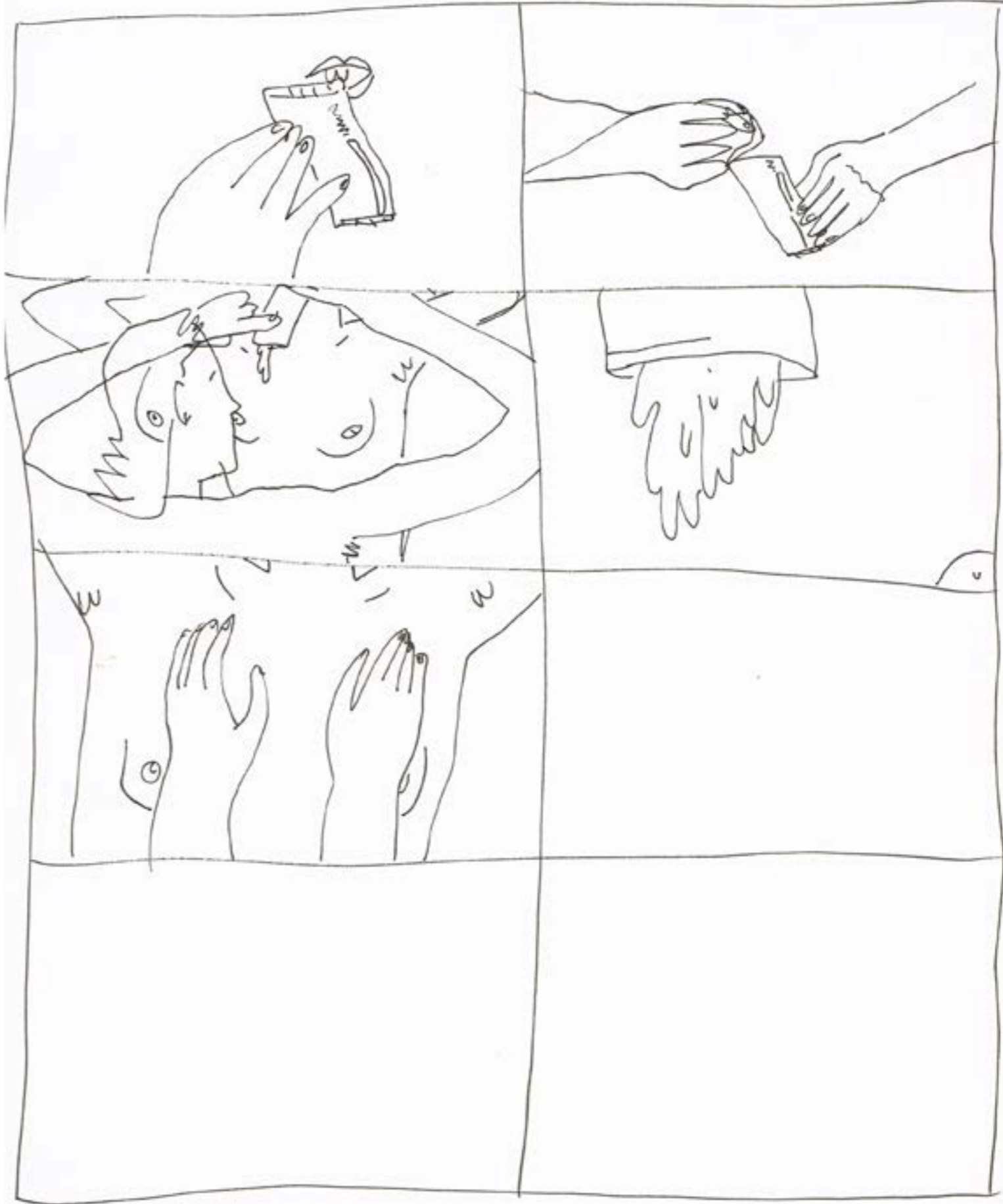
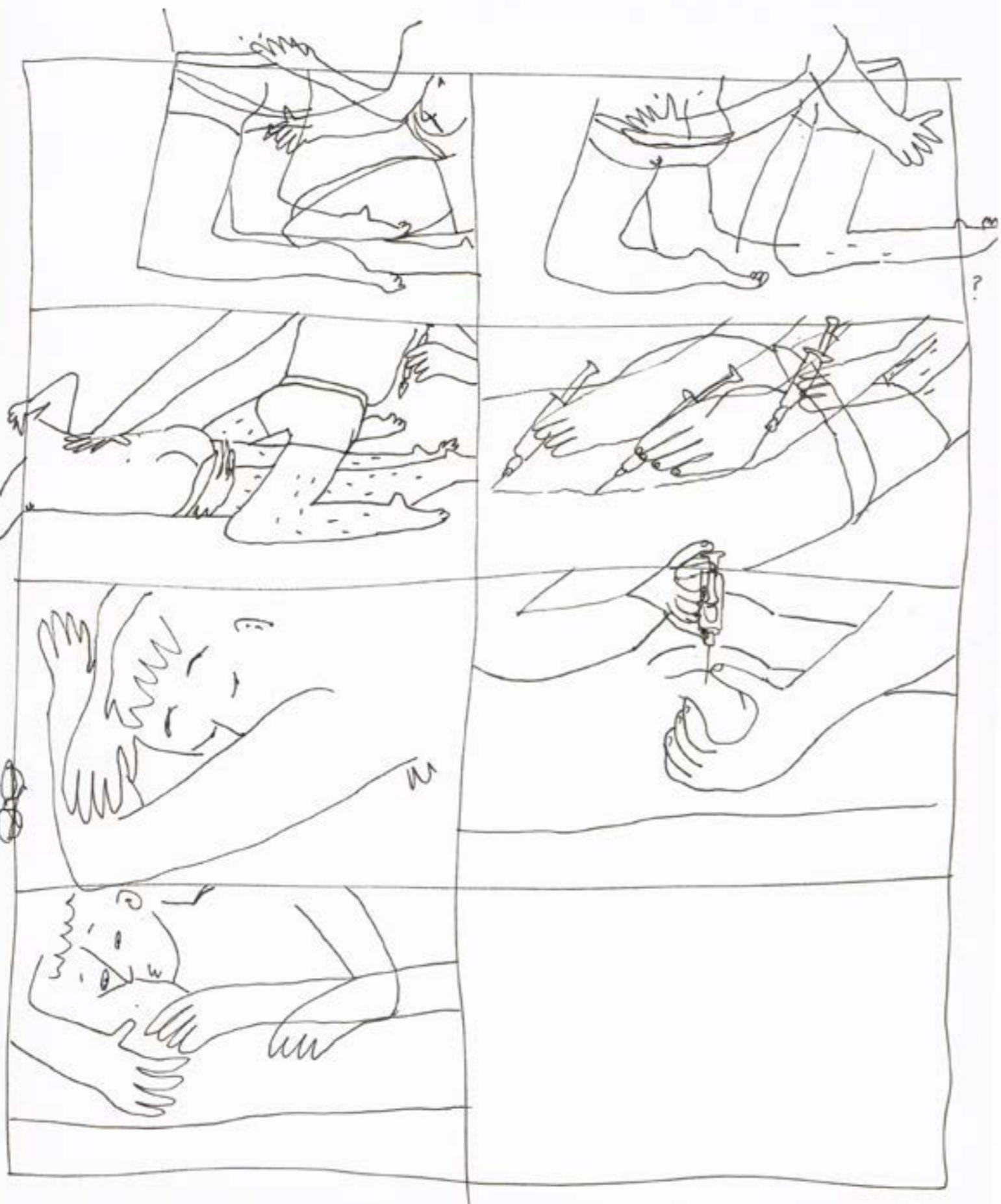
GUIÓ TÈCNIC

Tot i que he dibuixat un storyboard de com imagino les imatges del vídeo, parlem amb Lomo (qui em farà de càmera) i decidim que gravarem amb una càmera un pa recurs més ampli i elli amb l'altre càmera plans bastant curts i detall, on el cos de lis performers no es veurà sencer, i crearem amb aquestes imatges una experiència més sensorial.

En el muntatge i edició segueixo el guió inicial, prioritzo sobretot aquelles parts on es posen en relació els diferents objectes amb els dos cossos, i com aquests generen una interacció concreta. Em sembla important també deixar parts on ens preguntem com estem i que volem, així com els riures o canvis de posició.

> storyboard. imatges pròpies

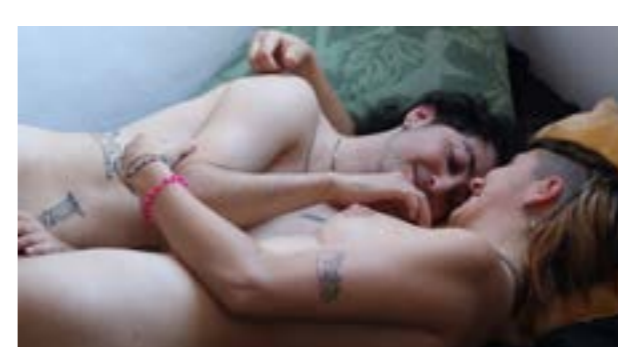
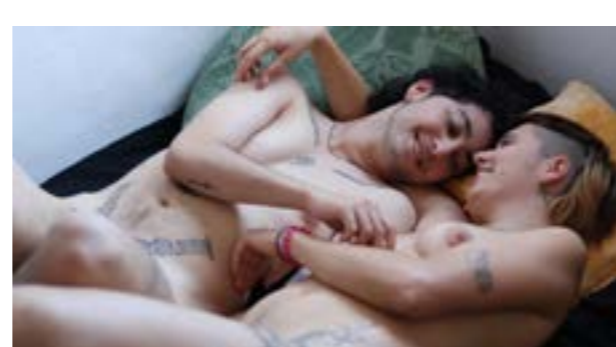
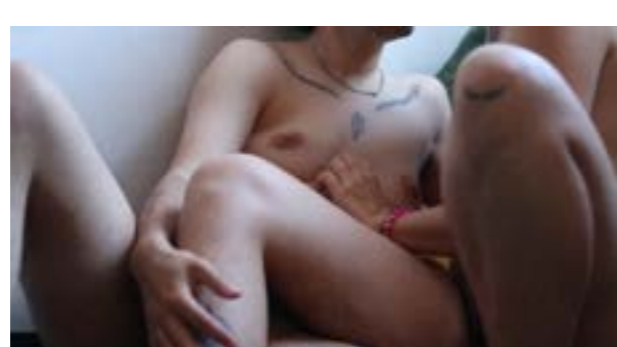
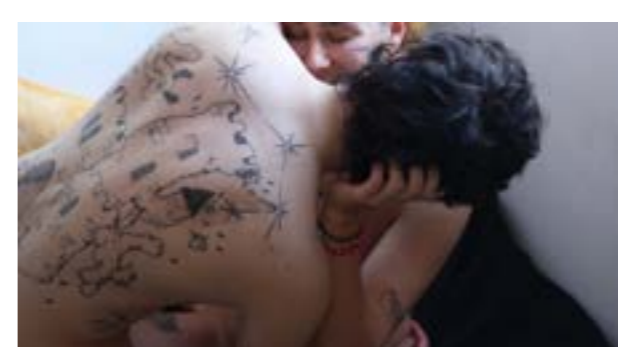
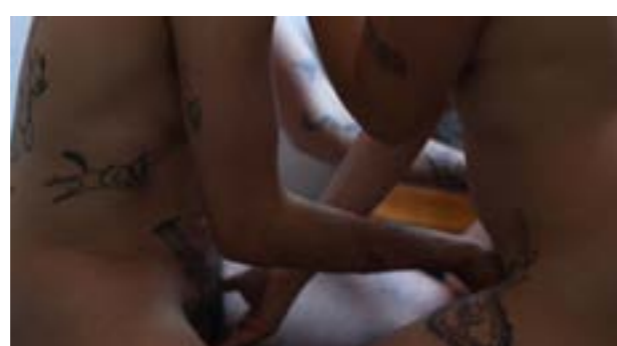
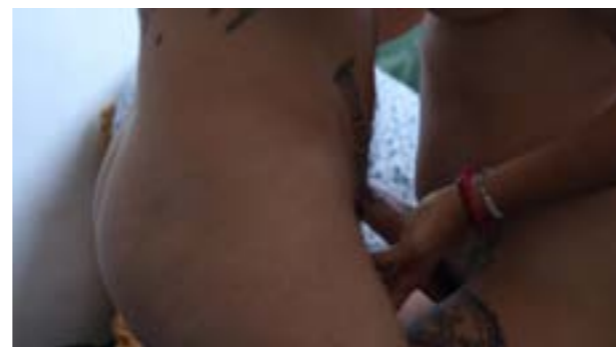

OBRA

Títol: Inject your friends and loved ones
Artista: Aimar Morales Codina
Data de creació: Maig 2023
Tipus d'objecte: Gravació audiovisual
Tècnica: vídeo, color, so, català/castellà, 10 min
Actuen: Jean Ambar i Aimar Morales Codina
Càmera: Lomo Manias

> frames de l'obra. imatges pròpies

I ARA QUÈ?

Igual que la sedimentació mineral, el que presento en aquest projecte no s'origina temporalment només aquests mesos -ve d'abans-, tampoc considero que hagi arribat a un punt final.

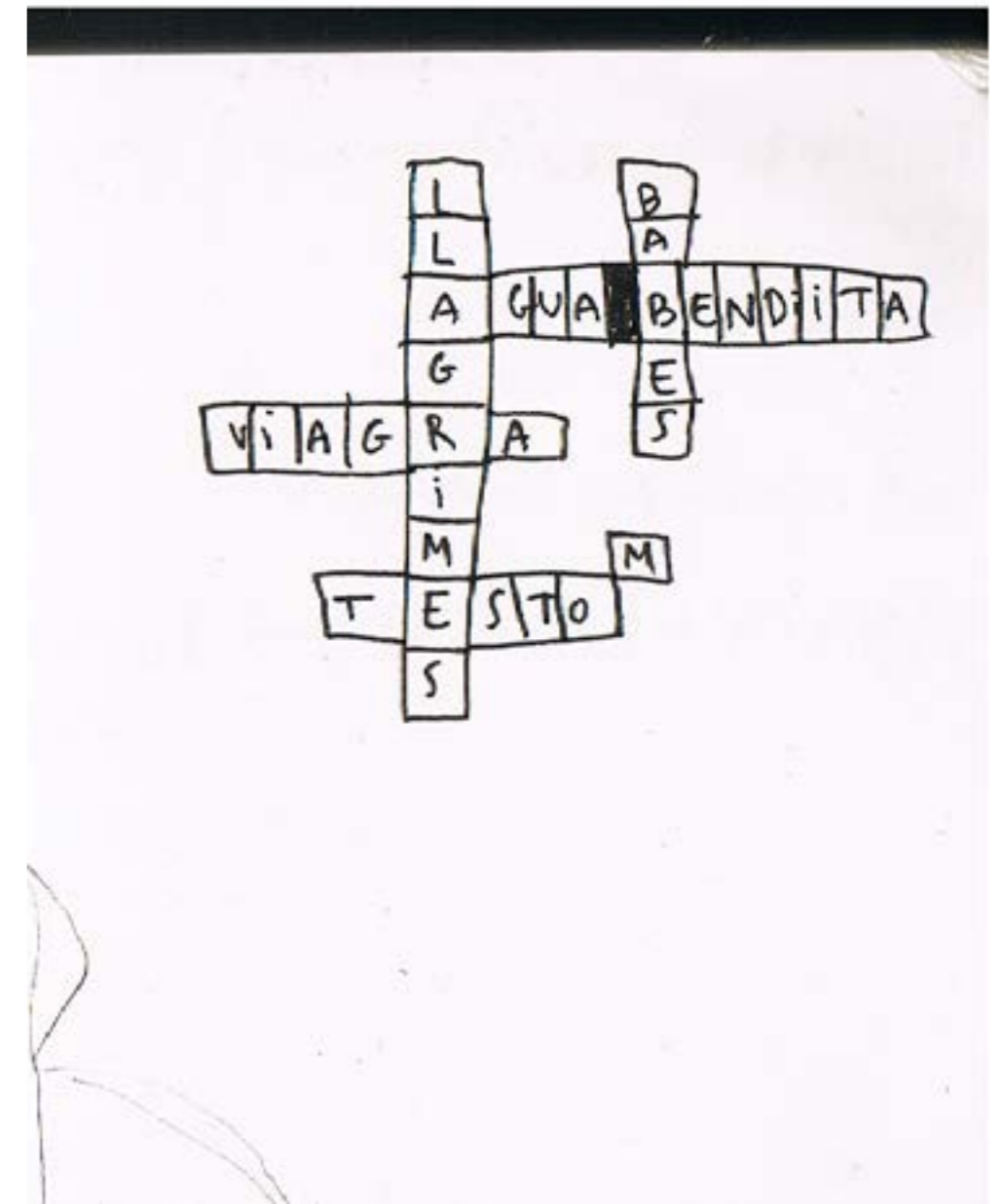
Vull seguir jugant amb la medicina. I amb el porno.

M'agradaria fer-ho de forma comunitària, acompanyadi de més persones, creuant diferents vivències amb la medicina i les maneres de viure el propi cos des del plaer.

El vídeo que aquí presento no vull que es que quedi aquí, imagino una jornada en un cinema okupat on més amiguis i jo projectem el porno que hem fet. M'emociona pensar en una dimensió més col·lectiva del porno, on el visionat genera experiències diferents i obrim debats al voltant del que veiem, del que ens posa, i imaginem el que ens podria arribar a posar.

M'agrada haver dedicat un gruix d'hores i energia a aquest projecte, que si m'ha travessat i s'ha colat en molts recovecos de la meva vida també és perquè l'he pogut viure des del gaudí.

Que aprendre sempre pugui ser així d'apassionant!

BIBLIOGRAFIA

Ahmed, S. (2020). *¿Para Qué Sirve?: Sobre Los Usos Del Uso*.

Atienza, J. (2021). Pornhub, en cifras: cómo se ha convertido en la web más valiosa y visitada de Internet. *Forbes España*. <https://forbes.es/empresas/124369/pornhub-en-cifras-como-se-ha-convertido-en-la-web-mas-valiosa-y-visitada-de-internet/>

Barad, K. (2007). *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*. Duke University Press.

Colomina, B. (2016). L'interior total: l'arquitectura Playboy 1953 - 1979. En *1000 m2 de desig Arquitectura i sexualitat* (pp. 105-119). Centre de Cultura Contemporànea de Barcelona - CCCB i Gabinet de premsa i comunicació de la diputació de Barcelona.

Corcuera, L. (2017, 26 noviembre). *Culturas y gestiones radicales*. Pikara Magazine Lab. <https://lab.pikaramagazine.com/culturas-gestiones-radicales/>

Decolonising gynaecology: A workshop by GynePunk (De GynePunk). (2017, julio). noraheidorn. <https://noraheidorn.com/Decolonising-Gynaecology-A-Workshop-by-GynePunk>

Deren, M. (2013). Amateur versus professional. En *Hambre espacio cine experimental* (ISSN 2346-8831). Recuperado 23 de abril de 2023, de <https://hambrecine.com/2013/12/10/amateur-versus-professional/>

Egaña, L. (Director). (2011). *Mi sexualidad es una creación artística*. <https://zoiahorn.anarchaserver.org/misexualidad/>

Egaña, L. (2012). *Metodologías subnormales*. https://www.bibliotecafragmentada.org/wp-content/uploads/2012/12/EGANA_Lucia_Metodologias-subnormales.pdf

Egaña, L. (2017). *Atrincheradas en la carne : lecturas en torno a las prácticas postpornográficas*.

fan, jes. (2018). *Systems II*. jes fan □□. <https://www.jesfan.com/Systems-II-2018>

Fausto-Sterling, A. (2000). *Sexing the Body*. Turtleback.

Fernandez, E. (2016). El topos del cinema pornografic. En *1000 m2 de desig Arquitectura i sexualitat* (pp. 139-412). Centre de Cultura Contemporànea de Barcelona - CCCB i Gabinet de premsa i comunicació de la diputació de Barcelona.

Foucault, M. (1996). *La vida de los hombres infames*.

García, D. J. (2015). *Sobre el derecho de los hemafroditas*. Melusina.

Halberstam, J. (2008). *Masculinidad femenina*. Editorial Egales, S.L.

Hammond, R. (2019). *Mapping a Hormone Hyperobject*.

Haraway, D. J. (2019). *Seguir con el problema: generar parentesco en el Chthuluceno*.

Hedva, J. (2011). *Everything is erotic therefore everything is exhausting*. zine seminar. <http://www.zineseminar.com/wp/issue05/interview-johanna-hedva-eng/?ckattempt=1>

Herramienta para la descolonización corporal. (2015, 24 diciembre). Hysteria! Recuperado 3 de mayo de 2023, de <https://hysteria.mx/herramienta-para-la-descolonizacion/>

Hoberman, J. M., & Yesalis, C. E. (1995). The History of Synthetic Testosterone. *Scientific American*.

Izequiel, G. (2022, julio). *Quilt/tapestry piece i made documenting my transition from the earliest moments until now*. <https://www.instagram.com/p/CU-szWeJ5km/>

Kromminga, I. A. (2002). *PHALLOMETER*. Queer as German Folk. <https://queerexhibition.org/es/eins-zwei-viele/phallometer>

Laboria Cuboniks. (s. f.). *Xenofeminism: A politics for alienation*. <https://laboriacuboniks.net/manifesto/xenofeminism-a-politics-for-alienation/>

Laqueur, T. (1992). *Making Sex: Body and Gender from the Greeks to Freud*. Harvard University Press.

Långström, L. (Director). (2022). *The lesbian alien darkroom fisting operetta on Venus* [Video]. PinkLabel tv.

Llopis, M. (2010). *El postporno era eso*. Melusina.

Morales, A. (2013). The Long and Tortuous History of the Discovery of Testosterone and Its Clinical Application. *The Journal of Sexual Medicine*, 10(4), 1178-1183. <https://doi.org/10.1111/jsm.12081>

Mulvey, L. (1975). *Placer Visual y cine narrativo*.

Novella, C., & Zapata, M. (Directores). (2023). *Posología. Microdosis transfeministas para la salud. txalaparta*.

Olivares, E. (2017, 11 octubre). Pornhub usa inteligencia artificial para ayudarte a encontrar lo que te gusta | Código Español. *Código Español*. <https://codigoespanol.com/noticias/internet/pornhub-usa-inteligencia-artificial/>

Ortega, E., Romero, C., & Ibáñez, R. (2014). 10. discurso activista y estatus médico de lo trans. Hacia una reconfiguración de cuidados y diagnósticos. En *Cartografías del cuerpo* (pp. 521-572). Ediciones cátedra.

Philomène, L. (s. f.). *Puberty*. laurence philomene. <https://www.laurencephilomene.com/puberty-short#9>

Preciado, P. B. (2013). *Pornotopia: An Essay on Playboy's Architecture and Biopolitics*.

Preciado, P. B. (2014). *Testo yonqui*. Grupo Planeta Spain.

Rocha, J., & Snelting, F. (2019, junio). La imaginación invasiva y sus cortes agenciales. *Utopía. Revista de Crítica Cultural*.

Rodríguez, J. M. (2018). MindGeek, el imperio del porno que quiere pasar desapercibido pero controla las webs para adultos más. *Xataka*. <https://www.xataka.com/otros/mindgeek-el-imperio-del-porno-que-quiere-pasar-desapercibido-pero-controla-las-webs-para-adultos-mas-famosas-del-planeta>

Terranova, F. (Director). (2016, 24 mayo). *Donna Haraway: Story Telling for Earthly Survival*. <https://www.youtube.com/watch?v=zFGXTQnJETg>

Tsang, M. (2017). *OPEN SOURCE ESTROGEN. From biomolecules to biopolitics. Hormones with institutional biopower!* Massachusetts Institute of Technology.

Vex Ashley & Four chambers (Directores). (2019, marzo). *Archetype* (frames). Four Chambers. <https://afourchamberedheart.com/members/videos/archetype>

Williams, L. (1988). *Hard Core: Power, pleasure, and the < Frenzy of the Visible >*. Pandora, Londres.

Wolf, V. (1929). *A Room of One's Own*.

Zafra, R. (s. f.). *UN CUARTO PROPIO CONECTADO: Feminismo y creación desde la esfera público-privada online*. https://www.remedioszafra.net/text_rzafra10.pdf

PRO HORMONES: INYECTACIÓN
CICLOEPITALIVONIDATO
DE RESERVA LA RESERVA
-M (CON RESERVA TRIM)
HIDROFUMATA DEL HORM
-CO DE LA (SERVIA)

TAKE WHAT YOU NEED AND
CARRY THE BEST